

VŠICHNI LIDÉ OHROŽENÍ KAPITALISMEM, SPOJTE SE!



ČÍSLO 336 PROSINEC 2017 ROČNÍK 28 CENA 20,- Kč

Manifest komunistické strany - trvalý základ ideologie a politiky komunistických stran a „moderní levicová“ strana (KSČM)

(v lednu 2018 uplyne 170 let od napsání Manifestu komunistické strany)

Je tomu 170 let od II. sjezdu Svazu komunistů, který se konal koncem listopadu a začátkem prosince 1847 a který požádal Marxe a Engelse o vypracování programu komunistické strany. Prvou variantou byly Engelsovy „Zásady komunismu“, které napsal formou otázek a odpovědí, kdy šlo o přípravnou práci k Manifestu, který z teoretického hlediska podává koncentrovaný výklad základních myšlenek dialekticko-materialistického pojetí dějin a vědeckého komunismu. Manifest napsaný v průběhu prosince 1847 až ledna 1848 představuje brilantní, revoluční kritiku kapitalistické společnosti a konkrétních forem utopického socialismu a pseudosocialismu.

Nosnými, nejdůležitějšími myšlenkami „Manifestu“ jsou myšlenky o třídách a třídním boji, komunistické (proletářské) revoluci a politické moci, diktatuře proletariátu, i když tento pojem (diktatura proletariátu) byl Marxem zformulován až o čtyři, pět let později (1852) v dopisu Weydemeyerovi. V „Manifestu“ tyto otázky Marx s Engelsem formulují zcela jasně. Citují: „Nejbližší cíl komunistů je ... ztvárnění proletariátu ve třídu, svržení panství buržoazie, vydobytí

politické moci proletariátem ...“ (Manifest komunistické strany, Marx, K., Engels, B.: Spisy, sv. 4, Praha, SNPL 1958, s. 440)

Tedy nastolení diktatury proletariátu, neboť: „Politická moc ve vlastním smyslu slova je organizované násilí jedné třídy k potlačování druhé. Sjednotí-li se proletariát v boji proti buržoazii nutně ve třídu, pozvedne-li se revoluci na panující třídu a zruší-li jako panující třída násilně staré výrobní vztahy, zruší s těmito výrobními vztahy i podmínky existence třídního protikladu, zruší třídy vůbec, a tím i své vlastní panství jako třídy. Místo staré buržoazní společnosti s jejími třídami a třídními protiklady nastoupí sdružení, v němž svobodný rozvoj každého je podmínkou svobodného rozvoje všech.“ (Tamtéž, s. 450)

Pokud jde o interpretaci dělnické, komunistické revoluce, ta je „nejradikálnějším rozchodem s tradičními vlastnickými vztahy“. Proto „není divu, že v průběhu jejího rozvoje se nejradikálněji účtuje s tradičními idejemi ... prvním krokem v dělnické revoluci je zvednutí proletariátu na panující třídu, vydobytí demokracie. Proletariát využije svého

politického panství k tomu, aby postupně vyrval buržoazii všechny kapitál, soustředil všechny výrobní nástroje v rukou státu, tj. proletariátu zorganizovaného v panující třídu, a co nejrychleji rozmnožil sumu výrobních sil.“ (Tamtéž, s. 448-449) Toto je některými pseudomarxisty považováno za etatismus.

Uvedené myšlenky byly zcela odmítnuty ideology a nejvyššími orgány KSČM, k čemuž došlo již v době, kdy se tato strana formovala (březen 1990) jako prý nová, moderní levicová strana, „v procesu radikálního rozchodu naší společnosti s totalitou a mocenským monopolem jedné strany.“ Tak prý vstoupila na politickou scénu „s odhodláním být moderní stranou, zařadit se do spektra levicových sil v České republice“ a „stát se součástí mezinárodní levice a demokratických hnutí ...“ Proto ve svém novém, nekomunistickém programu přímo deklarovala, že „uznává demokracii a odmítá jakoukoli diktaturu ... Znovu potvrzuje svůj již dříve vyhlášený rozchod s diktaturou proletariátu jako se systémem poplatným ideologii minulého století a nevhodným pro vyspělou civilizovanou společnost.“

(Pokračování na s. 2)

19. mezinárodní setkání komunistických a dělnických stran

19. mezinárodní setkání komunistických a dělnických stran pod názvem „100. výročí Velké říjnové socialistické revoluce: ideály komunistického hnutí, oživení boje proti imperialistickým válkám, za mír a socialismus“ se konalo 2. – 3. listopadu 2017 v Sankt-Petěrburgu (blahé paměti Leningradu) a následně 5. – 7. listopadu v Moskvě. Přítomny byly delegace 103 stran z 85 zemí.

Konferenci zahájil předseda Ústředního výboru Komunistické strany Ruské federace Gennadij Andrejevič Zjuganov, který připomněl, že před sto lety se socialistická revoluce rozšířila z rudého Petrohradu do celého světa a dodal, že nyní je čas na novou ruskou revoluci, která zajistí konečné vítězství socialismu. Zhodnotil také dějiny setkání komunistických a dělnických stran, která byla zahájena z podnětu Komunistické strany Řecka před 20 lety, umožnila získání cenných zkušeností a přispěla k obnově vztahů mezi těmito stranami.

Pro situaci KSČM je příznačné, že o proběhlém setkání není informována ani většina jejích členů, natož aby jeho myšlenky strana šířila v české společnosti. O průběhu setkání informoval jeho účastník Stanislav Grospič na schůzi ZO KSČM 801 v Praze 1 dne 21. listopadu 2017. Uvedl, že setkání, spojené s oslavami 100. výročí VŘSR, na něho působilo smíšenými dojmy. Na jedné straně bylo příjemné prožít sváteční atmosféru míst, kde zvítězila revoluce, která umožnila vznik tábora socialismu. K příjemnému prožití oslav přispěl velký slavnostní koncert na stadionu v moskevských Lužnicích a další vystoupení socialisticky orientovaných umělců, manifestace pořádaná KSRF a její mládeží, uctění památky padlých vojáků Velké vlastenecké války i vojenská přehlídka připomínající obranu Moskvy před nepřáteli v různých obdobích jejich dějin. Přehlídku však pořádalo současné vedení města a

nebyla zaměřena k oslavě 100. výročí VŘSR, nýbrž datem svého konání směřovala k připomínce slavné přehlídky 7. listopadu 1941. Jednání dorazily četné zdravotice, včetně tří opatrnicky formulovaných od prezidenta V. V. Putina. Vystoupilo 93 řečníků, mezi nimi i Vojtěch Filip. (Text projevu koryfeje dialektiky zřejmě nebyl zveřejněn, přinejmenším na českém internetu jsem jej nenašel. Nedožvěděl jsem se tedy o skvělých výsledcích neutuchajícího a nelitostného boje KSČM za novou Říjnovou revoluci...)

Řečníci informovali o tom, jak si jejich strany a země připomínají aktuální velké výročí. Někteří zmiňovali perzekuci, které jsou vystaveni. (O aktuálních represích komunistů v Nepálu informujeme v samostatném článku. Člen ÚV KS Nepálu a jejího mezinárodního oddělení Manik Lama byl zatčen krátce po návratu z Ruska domů.)

Na druhé straně byla z akce patrná zahořklost z pádu socialismu ve většině jejích budujících zemí, roztržitost hnutí (dokonce i v těch částech světa, kde působí v naprosté legalitě). Zbývající vládnoucí komunistické a dělnické strany mají dost starostí samy se sebou; evropské strany žijí nostalgii. KS Ruské federace má blíže ke Straně evropské levice či řecké Syrize než k marxismu-leninismu a koexistuje v mezích buržoazní demokracie. Cestu k socialismu vidí v pasivním čekání na vhodnou situaci. Současnou oligarchickou vládu v Rusku na setkání nekritizovala. Mnozí účastníci vzhlíželi k „tržně socialistické“ cestě KS Číny.

V souvislosti s hodnocením moskevského setkání uvedl soudruh Grospič, že budoucnost nelze tvořit ve vzpomínkách. Pouhý název či symbol nic nepřinese, důležitější je obsah. Nositelem budoucích revolučních změn může být jiný subjekt než strana s názvem „komunistická“.

Leopold Vejr

Mezinárodní konference o teorii a praxi komunistického hnutí

Významnou akcí posilující mezinárodní spolupráci komunistů se stala 42. pražská teoreticko-politická konference „O teorii a praxi komunistického hnutí“, pořádaná v sobotu 11. listopadu 2017 v Praze Obvodním výborem KSČM Praha 1 a některými dalšími územními organizacemi strany společně s KSČ, KSM a Klubem pokrokové inteligence Olomouc u příležitosti 170. výročí vydání Manifestu komunistické strany a 100. výročí Velké říjnové socialistické revoluce.

Velký sál budovy ÚV KSČ byl zaplněn do posledního místa a pro zájemce musely být přistaveny další židle. Konference byla zahájena Internacionálou za účasti asi 130 přítomných, kromě České republiky z Francie, Itálie, Maďarska, Německa, Polska, Portugalska, Rakouska, Ruska, Řecka, Slovenska, Ukrajiny a Velké Británie. Pozvání přijali diplomatictí zástupci Čínské lidové republiky, Korejské lidové demokratické republiky a Vietnamské socialistické republiky. Úvodní slovo přednesli Viktor Pázler a Pavel Degtář, který se tradičně ujal také moderování.

Josef Skála v úvodním referátu konstatoval, že KSČM utrpěla

v poslední době dvě tvrdé lekce ve volbách do krajských zastupitelstev a do poslanecké sněmovny, ve kterých poprvé od roku 1921 její výsledky klesly pod 10 %. Příčiny vyžadují nemilosrdnou analýzu. Dodal, že neschopnost pochopit VŘSR zmařila mnohé velké talenty. Připomněl sociální vydobyty zajištěné Říjnovou revolucí a budováním socialismu nejen v SSSR, ale později i v dalších státech tábora míru. Zmínil dodnes aktuální teze Komunistického manifestu. Zakončil slovy, že komunistickou argumentaci nenahradí komerční agentura. Komunistický politik musí myslet vážně, co říká.

Zahraniční řečníci se věnovali významu revoluční teorie pro vítězství socialismu a hodnotili úspěchy i neúspěchy dělnického hnutí ve svých zemích. Informovali o situaci ve stranách a organizacích, kterých jsou členy. S projevem vystoupili Gyula Thürmer z Maďarska, Sergej Timochov a Tatiana Desiatova z Ruska, Elias Nasir z Řecka, Luis Carapinha z Portugalska, Viktoria Georgievskaja z Ukrajiny, Daniel Cosby z Velké Británie, Zbigniew Wiktor z Polska, Ivan Luljak ze Slovenska, Christophe Pouzat z Francie, Roberto Gabrieli

z Itálie, Helmuth Fellner z Rakouska a Gregor Hollender z Německa. Kromě nich také Chen Jian-jun, zástupce velvyslankyně ČLR. Mezi jedenácti českými řečníky, jejichž příspěvky se vešly do programu šestihodinového jednání, byli Miloš Jakeš, Stanislav Grospič, Marta Semelová, Milan Havlíček, Václav Exner a další.

Komentář snad nepotřebuje skutečnost, že konference se zúčastnilo pouze několik členů ÚV KSČM a jediný poslanec. Jako obvykle účastí pohrdli čelní představitelé strany, vedoucí ji „moderně levicovým“ směrem. KSČM nepořádala u příležitosti 100. výročí VŘSR žádnou celostátní akci. Na krajské úrovni zůstalo v Praze jen u pietního aktu na čestném pohřebišti rudoarmějců. Žádný krajský výbor, natož ÚV, se k pražským konferencím nehlásí.

Zatímco někteří zahraniční hosté ještě vzhlížejí s obdivem k volebním výsledkům KSČM (jak dlouho ještě?), protože v jejich zemích jsou komunistické strany dávno mimo parlament, od domácích řečníků zaznívala její tvrdá a oprávněná kritika.

(Pokračování na s. 2)

Deklarace 42. pražské teoreticko-politické konference

(k 170. výročí Komunistického manifestu a 100. výročí VŘSR)

Od Říjnové revoluce v Rusku uplynulo rovné století. Třídní nenávisť jítí dodnes. Dějiny pokroku mrzačí k nepoznání. Ta demagogie je politickou zbraní. Má zastrašit vůli po změně, silící dnes. Ranit ji slepotou a přimět ke kapitulaci.

Pravdu o prvé socialistické revoluci bráníme pro lidštější zítřek. Zrušila vykořisťování a sociální bezpráví. Kapitál zbavila i politické moci. Ekonomiku, ztročenou „právem“ silnějšího, přiměla sloužit lidským potřebám. Práva a svobody, klíčové pro lidskou důstojnost, změnila ve vymahatelný nárok. Demokracii v péči o zdraví, v nemoci i stáří - přístupu ke vzdělání a kultuře, zrovnoprávnění žen či etnických menšin -, předstihla i nejvyspělejší země Západu.

První světové válce přitakala i sociální demokracie. Odvahu skoncovat s děsivým masakrem měli jen ruští bolševici. Jedině ti dokázali zabránit rozpadu Ruska na kolonie cizích mocností. Teprve sovětské pětiletky zrodily velmoc, schopnou zachránit před nacistickou genocidou i desítky dalších národů. Právě Sovětský svaz zkrotil i jaderné vyděrače. Až bipolární svět donutil

Západ vzdát se i koloniálního panství. Teprve v něm mohla vykročit k socialismu i řada dalších zemí. Jen díky jejich výzvě dosáhl úrovně, nevidané dřív ani pak, i západní „sociální stát“.

Kapitál vládne znovu téměř celé planetě. Tím hlubší jsou rozporny, s nimiž si už neporadí. Následky ekonomické krize „řeší“ jen na bankrotářský dluh. Mrzačí jím i život příštích generací. Těch, koho sráží do „pracující chudoby“, kvapem přibývá už dnes. Světem se valí víc běženců než koncem druhé světové války. Vládnoucí „elity“ příčiny neřeší. Stále hůř zvládají i následky. „Válka proti teroru“ trvá dvakrát déle než oba světové konflikty dohromady. Nevinných obětí jsou milióny. Teror však expanduje i napříč Evropou. Hrozba, že skončí hůř než rodiče, visí nad desítkami procent těch, kdo do života teprve vstupují.

„Čtvrtá průmyslová revoluce“ vezme práci dalším miliónům. Kapitál, který zhodnocuje, pro ně náhradu nemá. Z dýchavičného „růstu“ profituje jen „horních deset tisíc“.

(Pokračování na s. 3)

Česká účast

na Sjezdu pracujících mládeže v Římě

Jako naplnění přijatého bodu akčního programu na 17. sjezdu Světové odborové federace v jihoafrickém Durbanu se v Římě konal 3. sjezd pracujících mládeže, složený z delegátů členských organizací SOF mladších 35 let. Této důležité akce jsem se zúčastnil jako zástupce Odborového sdružení Čech, Moravy a Slezska, jediných českých třídních odborů. Sjezd se uskutečnil ve spolupráci Světové odborové organizace a její členské organizace a hostitele kongresu, italských militantních třídních odborů USB. Mottem akce byly kromě verše sovětského básníka Vladimíra Majakovského tyto zásadní programové body:

Mladá generace bojuje za přítomnost a budoucnost

Za právo na práci a vzdělání, za právo na vlastní rozvoj, využití volného času a za svá sociální práva

Za aktivní, nekompromisní a militantní zapojení do odborové činnosti

Za boj za celosvětové odstranění kapitalistického barbarství

Sjezd pracujících mládeže SOF se konal v situaci, kdy 40% světové populace nemá přístup ke vzdělání a 115 milionů mladých lidí ve věku 15-24 let je negramotných. 71 milionů mladých lidí je nezaměstnaných a 156 milionů mladých žije v extrémní chudobě. Globálně na světě 20% lidí migruje za prací. Kongres byl uveden emotivním projevem předsedy odborů USB Pierpaolem Leonim. Mluvil jasně, stručně a přímo. Pierpaolo k odborářům a sympatizantům znovu pronesl projev spolu s dalšími italskými soudruhy na večerním setkání v sále USB. Italské třídní odbory nepatří k největším organizacím v zemi, ale jejich politický profil je předurčuje k přednímu místu v centru třídních bojů italského lidu. Na závěr dvouhodinného kongresu přišel očekávaný projev generálního tajemníka Světové odborové federace a hrdiny světové pracující třídy Georga Mavrikose. Projev byl jako vždy skvělý, konkrétní, kritický, na jasném třídním základě. A mezi projevem předáka italských pracujících a reprezentanta 92 milionů odborářů světa se vystřídal množství delegátů ze všech koutů světa: z Řecka, Kypru, Francie, Panamy, Venezuely, Brazílie, USA, JAR, Palestiny, jižní Koreje, Indie, Bangladéše, Ruska, Polska, Luganska, Rakouska a dalších zemí. Pozoruhodné bylo mezi všemi kvalitními příspěvky vystoupení dvojice mladých odborářů z jihokorejského Samsungu. Mluvili o brutálních represích odborářů, o fašistických metodách a politice diktátů velkokapitálu a korupci na Jihu, stejně tak, jako připomněli, že jejich cílem rozhodně není válka s jejich bratry na Severu. Znovu se ukázalo, že právě třídní politika a internacionalismus jsou jediným řešením a vodítkem v boji proti kapitalismu. Ukázalo se, že internacionalismus spojuje národy, které rozešťávají jejich panské třídy buržoazie. Hezkým příkladem byla například přátelská kooperace delegátů ze Španělska, Katalánska a Baskicka. Koneckonců byl to právě delegát z Katalánska spolu s delegátkou z Luhanska a reprezentantem jihoafrických odborů, kdo za mladou generaci promluvil i před dalšími diváky při kulturněpolitickém večeru v sídle USB. Sám jsem měl tu čest pronést jménem Odborového sdružení Čech, Moravy a Slezska svou řeč ohledně problematiky mladé generace. Zde z ní uvádím úryvek:

„...Stejně jako každý z Vás musím

být kritický k situaci naší pracující třídy v zemích, kde stále vládne kapitalismus a kde se zájem pracujícího musí vejít do úzkého prostoru kdesi pod masivní zájem vykořisťující třídy. Mladá generace nemá v naší zemi výsostnou pozici co se týče reálných možností a práv, naopak její situace je velmi riziková a citlivá, za údajnými možnostmi dnešní doby se skrývá beznadějná a mrhání silou, která by v lepším systému byla zárukou pokroku a důstojnosti.

Neustálá propagandistická masáž v duchu neoliberalismu a srovnání s realitou každodenního života mě vede k zásadním otázkám a pochybnostem. Jsou to otázky nepřijemné, ale pochopitelné a nejen v naší zemi musí zazníť.

Ptám se tedy, jestli je život v iluzích a život bez budoucnosti ta svoboda, kterou nám měl přinést kapitalismus v roce 1990. Ptám se, jestli neoliberální režim může kromě atrakcí zabezpečit skutečný individuální a společenský rozvoj počínaje mladou generací. Ptám se, kolik toho pro mladou generaci udělala třída kapitalistů a kolik možností jí nabízí zahraniční monopoly. Pokud chcete znát odpověď na tyto otázky, tou odpovědí je současný stav. Naivní „možnosti“, nesmyslné iluze a zadlužená budoucnost, nemožnost dosáhnout jakési důstojnosti bez tísně z finančního tlaku.

Jsmo země střední Evropy, jsme ostrov kolonizovaný monopoly, naše mladá generace studuje bez možnosti celkového uplatnění, studuje jak nebyť součástí společnosti, jak zapomenout na svou kulturu, svůj národ, svou historii, své nejlepší tradice a na svou pracující třídu. Mladá generace pracuje pro vrstvu maloměstských živnostníků, pracuje pro české kapitalisty i pro cizí monopoly. Odvádí často nekvalifikovanou práci, její pracovní výkon není dobře ohodnocen a její kvalifikace pozici „levné pracovní síly“ upadá podobně jako vyspělost celého národa. Proč? Protože to je naše postavení v kapitalismu. To je naše postavení v systému, který nám byl vnucen. Protože jsme jako většina jiných národů kolonizováni a protože mladá generace, která má být motorem všech progresivních změn je omezena možnostmi existence v systému vykořisťování, vymývání mozků ideologií neoliberalismu a brzděna emigrací za prací, za nekvalifikovanou prací placenou v cizí měně, kdy je náš zaměstnanec zase jen levná pracovní síla v cizí zemi. **To není budoucnost, to není důstojnost!**

Je to mladá generace, která nemůže využít svůj myšlenkový, kulturní a sociální potenciál buď kvůli kapitalismu, nebo kvůli imperialistické válce a dalším dopadům tohoto anachronického a zvrhlého systému. Stejně jako v době Říjnové revoluce, Velké vlastenecké války a v době všech bojů proti fašismu, reakci a imperialismu byla mládež na předních pozicích. Plná energie, odhodlání, vůle měnit svět k lepšímu. A je to mladá generace, která pochopila význam politického i odborového hnutí, i když je aktivní její předvoj, ne celá masa. Ale jsme tu, abychom sdělili třídním odborářům, pracujícím a světu, že jsme si vědomi vlastní odpovědnosti a že bereme za své poselství třídní, moderní, demokratické a především spravedlivé a revoluční činnosti Světové odborové federace. Proto tu jsme.“

Zkušenost vyslechnutí zásadních projevů, osobního setkání a výměny zkušeností s mladou generací třídních odborářů byla neocenitelná.

(Pokračování na s. 3)

Mezinárodní konference
o teorii a praxi komunistického hnutí

(Pokračování ze s. 1)

Za všechny uvedme závěrečná slova Marty Semelové: „Odcizili jsme se prostým lidem a uzavřeli se do skleníku. Říkáme fráze a ztratila se základní myšlenka. Lidé nám přestávají věřit. Už jim ani nevěříme,

jsmo jim lhotejší.“

V závěru byla schválena deklarace, jejíž znění přinášíme samostatně.

Představitelé Komunistické strany Ruské federace předali u příležitosti 100. výročí VRSR pamětní medaile Martě Semelové a Miloši Jakešovi, Pavlu Degťaroví, Milanu Havlíčkoví,

Josefu Skálovi, Jiřímu Vábrovi a Viktoru Pázlerovi. Stanislav Grospič obdržel toto vyznamenání při účasti na oslavách sta let od VRSR v Moskvě.

Leopold Vejr

Manifest komunistické strany...

(Pokračování ze s. 1)

Tak bylo v novém Programu zdůrazněno, že „**Hodnoty, od nichž odvíjí svůj politický program Socialistická internacionála – svoboda, sociální spravedlnost a solidarita jsou i našimi hodnotami, stejně jako úsilí o demokratický socialismus, o levicovou alternativu rozvoje společnosti.**“ (Program KSČM, Dokumenty I. sjezdu KSČM, Olomouc 13. - 14. 10. 1990, s. 16-17) Šlo tedy a jde o rozhodnutí se základními myšlenkami Marxe a Engelse, o leninismu ani nemluvě, při deklarovaném přihlášení se k antikomunistické internacionále.

Jestliže „Manifest“ ukazuje, že **cílem komunistické revoluce** je uchopení politické moci proletariátem, aby byla zrušena, odstraněna kapitalistická společnost, nelze opomenout, že klíčem k tomu je, jak je zdůrazněno v „Manifestu“, **odstranění kapitalistického soukromého vlastnictví.** A zde se ve vztahu k programovým dokumentům naší „moderní levicové strany“ (KSČM) opět nalézáme, mírně řečeno, ve velkém problému. Tato strana se totiž jasně vyhýbá Marxovu a Engelsovu pojetí otázky. O Leninově důsledně marxistickém pojetí ani nemluví.

Podle Marxe a Engelse, cituji:

„**Charakteristickým rysem komunismu** není odstranění vlastnictví vůbec, nýbrž **odstranění buržoazního vlastnictví.**“

V tomto smyslu mohou komunisté shrnout svou teorii v jedinou větu: zrušení soukromého vlastnictví.“ (Manifest komunistické strany, Marx, K., Engelse, B.: Spisy, sv. 4, Praha, SNPL 1958, s. 441)

K tomu je třeba si položit, opět slovy „Manifestu“, otázku: cožpak námezdní práce, „práce proletářova“ vytváří „proletářovo vlastnictví? Naprosto ne. Vytváří kapitál, tj. vlastnictví, které vykořisťuje námezdní práci, která se může rozmnožovat jen pod podmínkou, že plodí novou námezdní práci, aby ji znovu vykořisťovalo. Vlastnictví v nynější podobě se pohybuje v protikladu mezi kapitálem a námezdní prací...“ (Tamtéž, s. 441)

To, že se – opět slovy „Manifestu“ – **svobodou „v rámci nynějších buržoazních výrobních vztahů rozumi svoboda obchodu, svoboda koupě a prodeje“** není ničím náhodným. Proto musíme vidět, že s „čachrem... padne i svobodný čachr. Řeči o svobodném čachru, jako všechny volnomyšlenkářské tirády naší buržoazie mají vůbec smysl jen potud, pokud jde o nesvobodný čachr, pokud jde o středověkého měšťana, ne však, pokud jde o **komunistické odstranění čachru, buržoazních výrobních vztahů a buržoazie samé. Děsíte se, že chceme zrušit soukromé vlastnictví.** Ale v nynější

vaší společnosti je **soukromé vlastnictví zrušeno pro devět desetín jejích členů; existuje právě proto, že pro devět desetín neexistuje**... obrovská většina společnosti nemá vlastnictví.“ Budme si přítom vědomi, že: „Komunismus nebere nikomu možnost přivlastňovat si společenské výrobky, bere jen možnost zotročovat si tímto přivlastňováním cizí práci.“ (Tamtéž, s. 442-443)

Nejen podle základních programových dokumentů KSČM, ale i v řadě materiálů TAP, CSTS ÚV k „Socialismu pro 21. století“, byl uvedený přístup opuštěn: „**Potřebujeme přechod k sociálně tržnímu hospodářství,** který vyžaduje uplatnění nové struktury vlastnických vztahů, **rovnoprávnost a rozmanitost různých forem vlastnictví a typů podnikání.**“ (Dokumenty I. sjezdu KSČM, Olomouc 13. - 14. 10. 1990, s. 19) „Přeměna vlastnických vztahů je nezbytnou součástí ekonomické reformy. V našem pojetí vede ke smíšené ekonomice... Jde nám o to, aby vznikl sektor založený na samosprávném vlastnictví schopný soutěžit s ostatními formami vlastnictví... Proces změny vlastnických vztahů musí přitom **respektovat potřebu plurality a rovnoprávnosti vlastnických forem, od ekonomického pronájmu podniků samosprávným zaměstnaneckým kolektivům přes družstva, komunální vlastnictví, zaměstnanecké akcie až po soukromé vlastnictví v malém i velkém podnikatelském měřítku.**“ (Dokumenty II. sjezdu KSČM, Kladno 12. - 13. 12. 1992, s. 40) Ano, jako demokratická, moderně levicová, nekomunistická strana s komunistickým názvem, potřebujeme tedy na cestě k socialismu, při jeho zrodu a rozvoji obnovený kapitalismus, kapitalistické soukromé vlastnictví.

Závěr k otázce programu

Ve vztahu k Manifestu komunistické strany je při tvorbě programů KS samozřejmě třeba brát na zřetel, že od přelomu 19. a 20. století došlo ve společenském vývoji ke třem zásadním změnám:

1. Předně, kapitalismus „volné soutěže“ přerostl v imperialismus, kdy se prosadila zákonitost nerovnoměrného vývoje kapitalismu, což vedlo ve svých důsledcích v boji mezi imperialistickými dravci o dělení světa, o kolonie a jejich drancování, k první světové, imperialistické válce.

2. S koncem 1. světové války, jsou spjaty revoluční procesy, které vítězstvím VRSR, vznikem a impozantním rozvojem SSSR, započatým rozpadem světové kapitalistické soustavy a s tím i jeho koloniální soustavy, prokázaly, že kapitalismus je porazitelný, že

nepředstavuje žádný vrchol ani konec dějin, jak to stále omílají jeho apogeti. Kapitalismus ve svém imperialistickém stádiu i při nástupu fašismu v Itálii a Německu, tak jako militarismu v Japonsku při rozpoutání 2. světové války, nedokázal zastavit nástup socialismu. Naopak, v řadě zemí došlo k přerůstání národně demokratických revolucí v revoluce socialistické, ke vzniku světové socialistické soustavy, která přes více než čtyři dekády studené války, při balancování na hraně „války horké“ (Korea, Vietnam), při prosazování politiky mírového soužití, a „soutěžení“ prokazovala své přednosti před dravým a asociálním kapitalismem.

3. Avšak se vznikem negativních rozporů zvláště po XX. a XXII. sjezdu KSSS při pozvolné destabilizaci socialistického systému v SSSR kapitalistickými prvky, vyzrálými v „epoše perestrojky“, jak v podobě koncepce „tržního socialismu“, tak buržoazního konceptu „politického a ideologického pluralismu“, byly vytvořeny podmínky a předpoklady pro nástup a vítězství vnitřní i mezinárodní kontrarevoluce. Proto došlo k porážce zemí, v nichž prý již podle stranických a státních dokumentů z počátku 60. let, definitivně a nezvratně zvítězil socialismus. Tak došlo k výraznému posílení světové kapitalistické soustavy na čele s USA, což mělo a má katastrofální dopad na existenci a další vývoj mezinárodního komunistického hnutí a obnovu procesů nezbytných pro nový nástup socialismu.

Pro KSČM je dodnes největší **ideologický problém, že nelze u ní (jak to prokázalo dosavadních 28 let) počítat s vypracováním objektivní, marxisticko-leninské analýzy a zhodnocení** uvedených kontrarevolučních převratů, **porážky socialismu.** A to nejen proto, že někteří nejvýznamnější političtí představitelé a ideologové této strany byli v podstatě tak, či onak s tímto převratem spjatí a považovali jej dokonce za počátek „nové“, „velké“, „skutečně socialistické revoluce“ (Ransdorf aj.), nebo „ukradenou revoluci“ (Grebničec aj.)! Ale především proto, že od vzniku KSČM, při jejím negativistickém hodnocení socialismu jako totalitního systému a KSČ, jako strany totalitní (viz výše uvedená citace z Programu I. sjezdu strany), došlo při nekomunistickém charakteru její ideologie a politiky, k obrovskému úbytku a snížení kvality její členské základny. K úpadku její uvědomělosti, jejího třídního ukotvení a věkové struktury. Takže nelze příliš počítat s možností obnovy jejího komunistického charakteru.

Zdeněk Košťál

Třídní odbory odsoudily izraelskou agresi

Odborové sdružení Čech, Moravy a Slezska, jediné české třídní odbory a členská organizace Světové odborové federace, vyjádřilo svůj protest proti izraelskému raketovému útoku na místa v blízkosti syrského hlavního města Damašku. Režim v Izraeli potvrdil svou roli podporovatele terorismu v regionu a znovu se

pokusil úmyslně brzdít osvobození země a proces vymýcení teroristické organizace IS ze Sýrie.

K aktu státního terorismu se vyjádřil člen zahraniční komise OS CMS Martin Peč:

„Jsem hrdý na to, že znovu vyjadřujeme naši solidaritu se suverénním syrským lidem vedeným

Pokrokovou národní frontou v čele s prezidentem Asadem a že stejně jako v minulosti protestujeme nejen proti vměšování do vnitřních syrských záležitostí, ale především proti jakékoli podpoře terorismu a tím máme i na mysli státní terorismus Izraele, který se včera zase projevil.

(Pokračování na s. 3)

Deklarace 42. pražské teoreticko-politické konference

(Pokračování ze s. 1)

Příští krize bude ještě nelidštější. Větší budou i politická rizika. Hřebínek neroste jen „holým lebkám“. Bují i „fašismus bílých límečků“. Rusko, Čína i další země, hájící vlastní suverenitu, jsou znovu terčem „studené války“. Žene svět na hranu fatálního konfliktu.

Doba dává za pravdu nám. To nám jdou naproti i společenské nálady. Poslední volby v řadě evropských zemí to ukázaly obzvláště markantně. Vyhrály je protestní hlasy. Posílily však populistickou pravici a miliardářské fankluby. Vůle po změně

ztrácí v levici důvěru.

Obnoví ji jen renesance všeho, čím naše hnutí už umělo měnit svět. Politiky, opřené o hlubokou marxistickou analýzu, kam míří kapitalismus a co vše už v jeho silách ani není. Hesel a požadavků, konfrontujících příčiny a „nejslabší články řetězu“ z pohledu, schopného oslovit většinou rozčarování a získat jeho podporu. Propracované strategie a taktiky, jimž cíl nevisí kdesi v oblacích, ale míří k němu už „tady a teď“.

Tam, kde všichni ostatní končí, komunistické iniciativa teprve začíná. Nešíří jalové iluze. Nabízí reálné

naděje. V tom tkví její „přidaná hodnota“. Taková hesla a požadavky jí nemá kdo „ukrást“. Důvěru všech, kdo ji v levici ztrácejí, získá zpět jen tím. Jasnou politickou iniciativou a aktivní práci mezi všemi, koho za kapitalismu už nic lepšího nečeká. Pouze pak budou o její spojení stát znovu i další levicové a demokratické síly. Ten obrat už nelze odkládat. Je nejvyšší čas. Jubileum prvního komunistického programu, který už nebyl utopií – a první revoluce, která jej uskutečnila v praxi – jsou živým svědectvím, že jen to je politika, již patří budoucnost.

Třídní odbory odsoudily izraelskou agresi

(Pokračování ze s. 2)

Izrael vznikl na terorismu, žije z terorismu a jeho cílem nikdy nebyl, není a nebude mír. Naše třídní odbory také odmítají politiku imperialismu reprezentovanou USA i jejich poslůhovači, které doplňuje konfederace žlutáckých odborů.

Izraelský útok na syrské území je jen kamínkem do mozaiky hegemonistické politiky sionistů, jejich programu státního terorismu, jejich tichého spojení se saúdským wahhábiistickým režimem a především je ukázkou, jak moc Izraeli vadí osvobození Sýrie od terorismu, jak moc mu vadí zničení Islámského státu, tedy zničení svého vlastního dítěte, které vytvořil a opečovával na okupovaných Golanských výšinách.

Syrský lid má spolu se svými legitimními spojenci naši plnou podporu stejně jako původní obyvatelé okupované Palestiny, kteří 70 let trpí pod izraelským apartheidem. Ve všech těchto otázkách stojíme na pozicích

Světové odborové federace.

Popírat právo Palestinců na sebeurčení, popírat teror, který uskutečňuje sionistický režim proti zemím regionu, popírat izraelský rasismus a jeho zvrhlé teorie o „vyvoleném“ národě, popírat izraelský apartheid i to, že Izrael podporuje DAES v jeho zrudnostech, to se rovná popírání holocaustu a zločinů nacistů. Rasismus všech barev, to je spojitá nádoba. Mezi terorismem a imperialismem je přímá souvislost. Terorismus reakční režimy prostě potřebují. Je to jejich alibi k útlu pracujících.

Všichni dnes víme, kdo dal vzniknout Islámskému státu. Spojené státy, Saúdská Arábie, Katar, Izrael a Turecko porodily tento vraždící útvar stejně tak jako kapitalistická třída porodila německý nacismus a italský fašismus.

Nebudeme mlčet a říkáme dostatečně nahlas, že uznáváme právo národů bojovat kulturně, politicky, odborovou organizovaností i se zbraní v ruce za svou suverenitu,

nezávislost a svobodu. A tato podpora se samozřejmě týká i zemí Blízkého Východu!

Jsmo členy Světové odborové federace a naše solidarita samozřejmě patří obětem i bojovníkům proti kriminálním ideologiím sionismu a wahhábiismu, patří hrdinům ze Sýrie, Palestiny, Libanonu, Iráku, Jemenu a dalších zemí.

Odsuzujeme pokrytectví, kdy se kritizují zločiny nacismu a mlčí se o zločinech proti původním obyvatelům okupované Palestiny. Odsuzujeme pokrytectví, kdy se odsuzuje rasismus, ale zároveň se podporuje ten izraelský státní. Odsuzujeme pokrytectví, které mluví o boji proti terorismu a zároveň diplomaticky i politicky podporuje státní terorismus Izraele.

Nikdy jsme nestáli bokem, nemlčeli, nikdy jsme nebyli oportunisté, ani ve věci českých pracujících, ani ve věci internacionalismu a utrpení pracujících tříd bratrských národů. Náš dnešní vzkaz je jasný: Ruce pryč od Sýrie!

Martin Peč

Katalánská nezávislost

Minulost Španělska lze jen stěží porovnávat s tím, co v uplynulých sta letech prožili Češi a národy, národnostní menšiny Rakouska-Uherska a následně Československa. Španělsko bývalo říší, nad kterou slunce nezapadlo; bylo mocným státem, ovládajícím kontinenty i oceány. To je vyčerpaná minulost.

Pro většinu obyvatel Španělska je rozpad země vyhlášením samostatnosti Katalánska jen stěží představitelný a stravitelný. Latinskoamerická reconquista, ztráta Filipín a Kuby koncem 19. století, opuštění Maroka, s tím nezbylo než se smířit. Připustit ale rozložení dnešní monarchie, rozpad španělského státu na Pyrenejském poloostrově, to už je příliš silná káva.

Historické podobnosti Čechů a Katalánců se však nabízí. Obě má svou třisetletou porobu. Ta katalánská se začala odvíjet o sto let později a počítá se od roku 1714. K tomuto roku se uvádí konec války o španělské dědictví. Král Karel II. Habsburský zemřel v roce 1700 bez přímého dědice. Údajně měl v závěti španělský trůn odkázat Filipovi d'Anjou, vnukovi Ludvíka XIV., krále Slunce. Anglie a další evropské koruny v tom viděly nebezpečí neuměrného vzrůstu moci Francie a podporovali nástup na trůn arcivévodky Karla z rakouské větve Habsburků. Na straně Habsburků bojovaly oblasti Aragonského království, které dnes známe pod pojmem „katalánské země“.

Jednou z rozhodujících srážek byla bitva u Almansy v roce 1707 kde byla habsburská strana poražena. Vítězství Bourbonů stvrdilo Utrechtský mír, který do moci Habsburků jako kompenzaci svěřil holandská a italská území španělské koruny.

„Cuando el mal viene de Almansa a todos alcanza“, když zlo přichází z Almansy, postihne všechny. Odtud

pochází katalánské citění poroby trávající tři století. Zjevným vnějším projevem této události je dnes skandování „independencia“ diváků na Camp Nou, stadionu FC Barcelona, když se na hodinách objeví sedmnáctá minuta.

Co jsou katalánské země? Katalánské země jsou ty autonomní oblasti Španělska, které mají ve vlajce pět žlutých a čtyři červené vodorovné pruhy, tedy standartu Aragonského království: Katalánsko, Aragón, Valencijské společenství a Baleárské ostrovy. Ve Valencijském společenství se hovoří „valenciano“, které se v gramatice od spisovné katalánštiny prakticky neliší, na Baleárách místní lid hovoří „mallorquin“.

Aragonští se cítí být převážně Španěly; Valencijská a Baleárská jsou nejednotní v tom, kam se v otázce nezávislosti Katalánska připojit, koho podpořit.

Mají Katalánci nárok na národní sebeurčení? Jsou Katalánci národem? Španělský právní pořádek a mínění většiny nekatalánského obyvatelstva toho názoru není. Donekonečna se v médiích, dopisech, čtenářů i sociálních sítích opakuje „všichni jsme Španělé“, „todos somos Españoles“.

Vyplývá to i ze sémantické zmatečnosti, z významového výkladu slova „nación“, česky národ. Ve španělštině je slovo nación užíváno nejen ve významu národa, národnosti, ale i jako stát, země. Prohlásí-li král v předvánočním projevu „España es una gran nación“, pak nemluví o národu, ale o státu. Málokdo ze Španělů je ochoten přijímat argumentaci o odlišnosti státní příslušnosti občana a jeho národnosti. (Tím spíše, že ve Španělsku nežijí občané, ale poddaní Jeho Veličenstva, dědice z boží vůle caudilla Franka.)

Rozšířeným názorem je, že má-li

být referendum o nezávislosti Katalánska na Španělské koruně, pak musí proběhnout v celé zemi. Přestože jsou v zemi uznány čtyři oficiální jazyky – španělština, katalánština, baskičtina a galicijština, pak hodnocení země jako mnohonárodnostního státu je odmítnuto. Místo výrazu „multinacional“, někteří připouštějí novotvar „plurinacional“.

Nesmyslnost celošpanělského referenda o nezávislosti Katalánska je zjevná.

Katalánci národem jsou. Mají své území, svoji historii, jazyk, literaturu, umělecké osobnosti, hospodářský celek. Katalánština je natolik odlišným jazykem, že bez překladu je ostatním obyvatelům země nesrozumitelná. Československá varianta rozhlasového a televizního vysílání ve dvou jazycích by byla pro španělštinu a katalánštinu nemyšlitelná.

Katalánsko má také svou mocnou buržoazii, svoji elitní vrstvu. Spisovatelka Esther Tusquets zmiňovala v Katalánsku dvě stovky nedotknutelných rodin. Ty se dočkaly své doby a jsou prvními v pořadí těch, komu katalánské hnutí za nezávislost má přinést prospěch.

Nejsou vidět na tribunách, v čele demonstrací, na obrazkách a facebooku, ale jsou to oni, v jejichž zájmu je heslo „dost bylo Madridu“. Oni jsou těmi, kdo chce rozhodovat o tom, jak bude naloženo s bohatstvím, vytvořením v nejvyšší míře a nebohatší autonomii Španělského království. I oni jsou mnohdy pohrobky frankistického režimu často zapojenými do korupčních vazeb postfrankistické doby. Příkladem je rodina dlouholetého katalánského premiéra Jordi Pujola.

Druhým obdařeným nezávislostí Katalánska by byli ti, kteří ve Španělsku nejsou. Rozpad země jako

Česká účast na Sjezdu pracujících mládeže v Římě

(Pokračování ze s. 2)

Nešlo zde o žádná verbální cvičení, ale o slova ukovaná každodenními zkušenostmi a každodenní aktivitou a bojem. Pro jakékoukoliv odborovou činnost a pro příští revoluční hnutí musí být příkladem nejen mladá generace Světové odborové federace – v její neústupnosti, zásadovosti a

především v jejím sepětí s pracující třídou. Kongres se uskutečnil v čase 60. výročí úmrtí komunisty, předsedy SOF a zakladatele italské odborové centrály CGIL Giuseppe Di Vittoria. Jeho hrob na čestném pohřebišti KS Itálie na hřbitově Verano jsem osobně navštívil.

Martin Peč

Solidaritě s perzekuovanými nepálskými komunisty!

Volby do sněmovny reprezentantů, dolní komory nepálského parlamentu, pořádané od 26. 11. do 7. 12. 2017, provádí hromadné zatýkání členů Komunistické strany Nepálu. Současná KS Nepálu vznikla sloučením několika stran v roce 2013. Současné volby se rozhodla z principiálních důvodů bojkotovat. Již před zahájením voleb bylo zatčeno více než 500 členů strany za „protivolební aktivity“. Podle vyjádření policejního mluvčího byli někteří zatčeni „preventivně“. Patří mezi ně i pokrokoví novináři a členové dalších socialisticky orientovaných organizací.

Jedním z mnoha zatčených je soudruh Manik Lama, člen ÚV KS Nepálu a jejího mezinárodního oddělení. 1. – 11. listopadu 2017 se účastnil 19. mezinárodního setkání komunistických a dělnických stran a oslav 100. výročí Velké říjnové socialistické revoluce v Petrohradu a Moskvě. 20. listopadu rozeslal výzvu zahraničním pokrokovým stranám a organizacím k solidaritě s více než 500 zatčenými kádry KS Nepálu. Měl jsem tu čest být jedním z příjemců této výzvy, ale než jsem stačil na ni odpovědět svým poselstvím solidarity, dozvěděl jsem se, že byl soudruh Lama sám zatčen.

Komunistické hnutí v Nepálu je v dnešním celosvětovém kontextu dosti silné a významné, nicméně je nesmírně rozdělené a jednotlivé jeho strany zaujímají mnohdy antagonistické pozice, např. i v současných volbách, v nichž někteří komunisté provádějí za socialismus volební agitaci a jiní jsou za socialismus zavírání za protivolební agitaci. Dle anglicky psané Wikipedie působí v Nepálu šest parlamentních KS a sedm mimoparlamentních (KS Nepálu patří do druhé skupiny). Nepál má asi 29 milionů obyvatel a rozlohou je skoro dvojnásobný než ČR. KS Nepálu se hlásí k marxismu-leninismu a maoismu a je přátelská ke KLDŘ.

Poznal jsem nepálské komunisty z této strany v Pchjongjangu v dubnu tohoto roku. Nebylo zřejmě náhodně, že jejich delegace patřila k těm nejpočetnějším ze zahraničních přátel lidové Koreje, ačkoli bylo zjevné, že nepálské komunisty nemají peněz nazbyt a cestování do Koreje pro ně muselo

být nesmírně finančně náročné. Jejich revoluční nadšení bylo strhující. Neméně než korejských soudruhů. Sedět na tribuně sluncem zalitého pchjongjangského Kim Ir Senova náměstí před zahájením vojenské přehlídky právě po boku nepálských a korejských soudruhů a revolucionářů z mnoha dalších zemí světa. Poslouchat jejich zanícenou debatu o socialismu patřilo k mým nejsilnějším zážitkům. Bylo to nesmírně srdečné, nesmírně opravdové. Nepálské komunisty prošli lety nelitostných ozbrojených třídních bojů. O obtížnosti jejich podmínek si stěžít můžeme udělat představu. Nepálský soudruh Ashok Subedi mi zaslal snímek svého rodiště. Chudí chatrče ve vysokých horách těžko snesou srovnání se snímek výstavního pražského panelového sídliště, který jsem soudruhovi odeslal já jako pravdivou ukázkou rodiště svého. Těžko se dívat do očí soudruhům z Asie, ať už z Nepálu či Koreje, s vědomím toho, jak obrovského štěstí jsme dosáhli my, Češi a Slováci a příslušníci dalších národů Evropy budujících ve 20. století socialismus, a jak snadno jsme si nechali své výdobytky vzít. Oni brání svůj socialismus, ať již dosažený, jako v KLDŘ, nebo zatím jen vysněný, jako v Nepálu, se zbraní v ruce a kručením v břiše. Dělat si z toho legraci může jen asociální spratek.

Soudruh Manik Lama mi řekl: „Vedli jsme revoluční boj a tisíce našich kádrů zemřely. Budeme bojovat dále i za cenu vlastních životů. Člověk beztek musí zemřít. Zemřít v boji za socialismus je nejvyšší čest.“ Soudruh Lama projevil zájem o návštěvu České republiky, o jednání s KSČM a účast na mezinárodní 42. pražské teoreticko-politické konferenci. Bohužel z ní sešlo kvůli obtížným diplomatickým vztahům mezi ČR a Nepálem, které nemají na svém území velvyslanectví, ale zejména kvůli nezájmu či obavě KSČM o spolupráci se skutečným revolučním hnutím.

Hrdinní nepálské komunisty si zaslouží naši podporu. Pryč s imperialismem, nespravedlivou hegemonií Evropy a Severní Ameriky, za svobodu národů Asie a celého světa!

Leopold Vejr

Španělsko by přivedlo k oslabení obou (či snad i více) nově vzniklých subjektů z Bruselu uvádí, že jediným partnerem je vláda v Madridu. Žádný z lídrů evropských zemí ale neodmítl konání referenda z 1. října 2017, ale také žádný neodsoudil kruté policejní zásahy policie proti voličům.

Spolek zemí Evropské unie není sdružení upřímných nezištných přátel. Konkurentovy potíže hřeji u srdce. V Londýně, Berlíně a Paříži si jistě starosti s katalánskou

nezávislostí nedělají a možná se za pár desítek let dovíme kdo, co, kdy a odkud dnešním katalánským představitelům slíbil.

Příznivci katalánské nezávislosti, ti co v demonstracích mávají vlajkami senyeras (čtyři pruhy červené, pět žlutých) a esteladas (totéž doplněné o modrý klín s bílou hvězdou – symbol nezávislosti a republiky) a bývá jich i v řádu stovek tisíc, si velké naděje činit nemohou.

(Pokračování na s. 4)

Prohlášení na podporu Venezuele proti novým sankcím ze strany EU

V tomto prohlášení vzniklém na popud sankcí ze strany EU vyjadřujeme svou podporu venezuelskému lidu, vládě a prezidentovi v jejich boji za suverenitu. Odmítáme sankční opatření schválená velvyslanci při EU namířená proti Venezuele, jejichž dopad jako trest za vlastní suverenitu ponese venezuelský lid. Taková nátlaková politika je naprosto nepřijatelná. Je to jen znak pokrytectví struktur EU, které legitimně zvoleného prezidenta a vládu častují slovy o diktátorovi a diktatuře a zároveň podporují fašizoidní pravicové síly, které nesou plnou odpovědnost za vlnu extrémistického teroru, která si vyžádala řadu mrtvých. Jsou to USA a EU, které spolu s ultrapravicí zavinily zásobovací a hospodářské

potíže v zemi a které jsou viníkem ekonomických potíží, které mají sankce ještě umocnit. Takové politika je odsouzenelná.

Proto žádáme ukončení nátlakové politiky sankcí a vyjadřujeme odmítavý postoj k těm, kteří je navrhuji a zavádějí.

JUDr. Stanislav Grospič,
poslanec,
předseda Středočes. KV KSČM,
předseda Odborového sdružení
Čech, Moravy a Slezska

Odborové sdružení Čech, Moravy
a Slezska (členská organizace
Světové odborové federace)
Svaz mladých komunistů (SMKČ)
Redakce komunistického listu
Dialog*otázky*odpovědi

„NĚKDO TO RÁD HORKÉ“ Eleuzínská mystéria

V západní Atice ve dnech 14. – 15. listopadu, v městských částech Mandra a Nea Peramo nedaleko od Eleuzín vyvolaly urputné deště totální katastrofu. Již po několika hodinách lijáku se voda a bahno valily do výšky dvou až tří pater. Proud se prodíral nejenom ulicemi, ale voda si rovněž razila cestu skrz byty a brala s sebou všechno včetně vybavení domů, kusů staveb, domácích zvířat, aut i lidí. Když po několika dnech voda opadla, konečný počet mrtvých se ustálil na oficiálních 23. Toto číslo vyjadřuje počet obyvatel přihlášených v obou městských čtvrtích k trvalému pobytu. Otázkou zůstává, kolik cizinců zůstalo pod příkrovem bahna. V této oblasti Atiky pracují často imigranti nejenom z asijských zemí, ale také z chudých zemí Evropy za vyděračské platy a jejich evidence je naprosto nedostatečná. „Přírodní katastrofa“, řeknete. „To se přeci může stát. Prálový dešť není politický problém.“ Skutečně specifickou meteorologickou skutečností, která se vytvořila na východních svazích pohoří Pateras, nebylo možné včas předpovědět natož její intenzitu. Jednalo se o extrémní příval vody, ale ne o úplně nečekaný. Již kolem 10. listopadu varovali meteorologové, že jižní vítr tlačí dešťové mraky na pohoří kolem atiky a je třeba počítat s extrémním množstvím srážek. V západní Atice jsou deště vždy problematickou záležitostí. Již v minulosti byly zaznamenány ztráty na životech

dosahující desítek osob a to hlavně v období mezi lety 1960 – 1975.

Z přírodní katastrofy se však stává politický problém, když dochází opakovaně ke katastrofám, které současná věda dokáže vysvětlit, je možné jim zabránit, nebo předejít a státní složky tento problém ignorují a dokonce ani nepředstírají snahu problém řešit nebo mít připravený systém záchrany a pomoci v momentě probíhající katastrofy a po ní.

Oblast na jihovýchod od pohoří Pateras slouží v učebnicích vodního inženýrství jako typický příklad extrémně ohrožené oblasti.

Silné podzimní deště vždy přinesou mnoho komplikací této velmi hustě osídlené oblasti, kde žijí hlavně dělníci okolních továren. Prudké podzimní lijáky strhávají hlínu ze svahů, která okamžitě zaplní město, kde obvykle proudy vody tekoucí po ulicích ochromí dopravu. To je celkem každoroční standard, jehož komentáře se obvykle omezi na to, že stát - centrálně i jeho lokální složky - kašle na obce a čtvrtě, kde žijí obyčejní lidé. Letos byla situace o to složitější, že svahy byly odlesněné nedávným požárem. Není tedy nic, co by hlínu na prudkých svazích mohlo udržet. Obyvatelé těchto čtvrtí dlouhodobě a marně apelují u kompetentních úřadů, aby konečně přikročily k budování protipovodňových zábran. V každém předvolebním klání se soupeřící politické subjekty předhánějí v „protipovodňové“

Zastupitelstvo Středočeského kraje schválilo 5. prosince desetimilionovou dotaci na oslavy 115 let značky motocyklů Harley-Davidson. Za zvrácený považují už samotný fakt, že je z peněz kraje podporována taková snobská komerční akce. O výši dotace už ani nemluví. Stydím se za kraj, který takto hospodaří (a ve kterém bydlím) a stydím se za zemi, kde je takové hospodaření možné a beztestné.

Situace je však ještě horší. Už dávno si nedělám iluze o KSČM, ale

rétorice. Minulý rok vydalo ministerstvo přírodního prostředí dokument, ve kterém sděluje, že v západní Atice žádné záplavy nehrozí. Vědecké studie i praktický život naopak dokázaly tím nejtragičtějším způsobem, že na přírodu neplatí žádný oběhnik.

Sice se jednalo o extrémní přírodní katastrofu, ale to neznamená, že obyvatel ohrožené oblasti musí zůstat v „rukou božích.“

Prvním krokem je být připraven a vytvořit strategii pro případ náhlé katastrofy. Zde by patně nebylo možné nic vytknout hasičům i dobrovolníkům, kteří se snažili ze všech sil pomoci zoufalým obyvatelům oblasti. Státní složky však totálně selhaly v momentě následujícím katastrofě, kdy lidé zůstávají v devastovaných, nebezpečných a hygienicky nevhodných domech zasažených katastrofou, protože stát nedokázal nabídnout žádné náhradní ubytování, jídlo, oděvy, léky apod.

Dalším krokem je situaci nezhoršovat. To znamená vytvořit cesty, kudy může voda příště rychle odtékat a následně co nejrychleji obnovit její přirozené cesty. V oblasti západní Atiky a nejenom tam je největším problémem lehkomyšlné zatarasení vodních koryt sezónních nebo malých vodních toků. V jejich korytech dnes leží silnice včetně dálnice, stejně jako v nich byly postaveny obytné domy. Koryto sezónní řeky může být úplně vyschlé bez průtoku vody po několik sezón, ale jeho důležitost se projeví právě v době extrémního přívalu vody. Koryto si vytvořila voda v minulosti a představuje optimum odtoku. Další prohlubování takových koryt a jejich udržování je naprosto zásadní. Naopak jejich zabetonování a využívání jako laciné stavební pozemky je časovanou bombou. „Tak si to tam ti lidé neměli stavět,“ může někdo nabídnout. Ale ani dům ani silnici nikdo nepostaví jen tak, protože ho to napadlo. Někdo musí udělat projekt a vydat povolení na základě nějakých pravidel a zákonů. Možná v 50. letech ještě někdo mohl věřit, že voda si najde cestu jinudy nebo že stavba její tok vychýlí, ale dnes po tolika letech katastrof je stav

skutečnost, že pro uvedenou dotaci hlasovali všech osm krajských zastupitelů této strany, mě přesto nadzvedla ze židle. Podotýkám, že pro dotaci hlasovali také všichni zastupitelé ČSSD a téměř všichni z ANO, nepodpořili ji STAN, ODS a TOP09. Zástupci KSČM se svým počínáním, jako už tolikrát, naprosto vysmáli pracujícím.

„Pokud by to byl čistě sraz motorkářů, určitě bychom to nepodpořili. Ale tohle je investice na rozvoj cestovního ruchu a na podporu

zřejmě i školním dětem. Navíc míra zastavěnosti je v Atice neuvěřitelná, stačí letmý amatérský pohled na letecké mapy. Ale hlavně tato voda je naprosto nevyužitelná. Nabízí se možnost zachycovat ji do cisteren na svazích pohoří a posléze pomalu odčerpávat do přírody i vodovodní sítě.

A zde se právě stává katastrofa politickým problémem. Někdo má zodpovědnost za zákony, které umožňují stavět v takových lokalitách, za to, že je možné dopřát zisk spekulantům, kteří kašlou na lidské životy, ať už se tak děje prostřednictvím korupce nebo bez ní. Současný politický establishment hlaholí, že bude nemilosrdně vyšetřovat a důsledně trestat všechny zodpovědné. Ale nakonec se ukáže, že vlastně nikdo za nic nemůže, že všichni jenom dělali svoji práci. Ukáže se, že stavební úřady jednaly podle zákonů, zákony přijaly strany, které dnes nevládnou...

V Atice bylo před stavebním boomem v 60. letech 20. století na 700 stálých i sezónních vodních toků, které odvodňovaly athénskou kotlinu směrem na jih do Pirea a směrem na jihozápad k Eleuzínám. Např. jeden z hlavních vodních toků (Eridanos) doprovázel ve starověku tzv. Posvátnou cestu, která vedla z Athén do Eleuzín. Dnes je 550 km vodních koryt zastavěno. Prakticky v celých Athénách je každý silnější dešť problém. Komunikace se okamžitě plní rychle tekoucími poměrně hlubokými proudy vody, které nejenom že znemožňují pohyb po ulicích, jsou nebezpečné pro chodce, ale také pravidelně zaplavují suterény i přízemní prostory. Voda hledá cestu, teče z okolních hor a plní athénskou kotlinu. V jižních částech aglomerace jsou pak již silnice téměř „splavné“. Kanalizační systémy jsou izolovaně budovány v ekonomicky lukrativních čtvrtích, ale jejich nepropojenost je další z příčin kumulování vody právě tam, kde žijí převážně sociálně slabší vrstvy obyvatelstva.

Nejenom, že občané zůstanou patně neodškodněni, ale alespoň nějaká základní protipovodňová díla se opět stanou tématem předvolebních potyček a hudbou budoucnosti. Uvedme, že stát přislíbil, že občané

prezentace kraje,“ uvedl zastupitel Zdeněk Štefek (v minulém volebním období krajský radní).

Opravdu potřebují příznivci motocyklů Harley-Davidson dotaci na svůj sraz? Motorčky této značky jsou v ČR nabízeny jen za ceny v eurech, nejlevnější v přepočtu za 188 tisíc s DPH, ale lze sehnat i lepší například za 1,2 milionu Kč. Pro koho jsou takové motorčky? Pro milionáře.

(Pokračování na s. 5)

zasažení letním požárem v oblasti dostanou jednorázovou pomoc ve výši 580 eur, což se po několika měsících neuskutečnilo. Zůstaly jenom sliby. Z přibližně 2000 přívalem vody přímo zasažených domů bylo zhruba 1500 shledáno státní kontrolou okamžitě neobyvatelných. Občané si mohou u státu žádat o jednorázovou podporu 5000 eur na jeden objekt, ale kdy budou vyplaceni, to je ve hvězdách.

Momentálně působí v oblasti různé neziskové organizace, dobrovolníci a jednotliví spoluobčané, kteří posílají pomoc. Obyvatel bydlí v naprosto zdemolovaných domech, bez proudu a často bez vody, v bytech plných bahna, naplavenin, plísň... Stát nabídl jako náhradní řešení vojenské stany (!!!), které ani není kam postavit, protože všude je bahno a vlhko. Kdo jen trochu zná Athény, namítne, že v centru metropole jsou doslova desetitisíce opuštěných bytů, že jsou prázdné megalomanské olympijské stavby nebo třeba budovy starých letišť...

Co se protipovodňových opatření týče, obce peníze nemají, a pokud chtějí budovat nějaká díla, musejí prostředky čerpat z různých unijních fondů přímo nebo nepřímo. Ale EU předpokládá, že nějakou cestou se investované peníze vrátí zpět. Postavit silnici, kde se bude vybírat mýtné, čističku, která bude prodávat vodu apod. Kde není zisk, není dotace. Koho zajímá periferie, kde žijí hlavně dělníci místních oceláren a chemiček?

Možná si oddychnete, že je skvělé, že nebydlíte v západní Atice, ale podobná situace se týká všech. Jak je naše republika připravená? Jak jsou připravené ostatní státy? Pro srovnání uvádím příklad tropických tornád v USA, kde pravidelně dochází k ohromným škodám na majetku, ale hlavně lidských životech, a na Kubě, kde jsou vždy obyvatelé i budovy zajištěny před valící se pohromou.

Musím znovu zopakovat, že společnost, kde je základním kritériem zisk, nebude nikdy pro lidi úplně bezpečná. Pokud se lidé nerozhodnou s kapitalismem skoncovat nemohou očekávat příznivější časy.

Věra Klontza-Jaklová

Katalánská nezávislost

(Dokončení ze s. 3)

Jejich život a budoucnost jejich potomků nezávislosti Katalánska získá jen málo, pokud vůbec něco.

Dnešní Katalánsko není národnostně homogenním útvarem. Barcelona je kosmopolitní metropolí, průmysl, obchod a turistika vstřebaly za poslední desetiletí statisíce pracovních sil z ostatních autonomií Španělska i ze zahraničí.

Španělská monarchie se nachází v tragikomické situaci (polovina listopadu 2017). Hlavní příčinou je zkosnatělost země. Po smrti diktátora Franka nastal proces přechodu k demokracii. Nově tvořená demokracie však měla pojišťky, aby mocenská a vlastnická třída zůstaly zachovány, aby jejich postavení zůstalo neotřesené. Ústava přijatá v roce 1978 jako ústava přechodu k demokracii platí stále. Španělsko je 40 let v přechodu a nemá odvahu se

k demokracii dobrat. Madridská reprezentace vládnoucích lidovců do nekonečna omílá, že „demokracie je plnit zákon“ a „kdo neplní zákon, je proti demokracii“, a tak dokola. Výsledkem je, že katalánská politická reprezentace – v legálních volbách zvolená - je částečně v emigraci (v Belgii) a částečně ve vězení. Madrid převzal mocenskými a justičními prostředky vládu nad Katalánskem. Katalánskému premiéru, členy vlády a parlamentu uvádí s příponou „ex“ aniž by byli zvoleni představitelé noví.

Věznění politici a utečenci čelí obvinění ze vzpoury, povstání, zneužití úřední moci a zpronevěry. Už jenom tato terminologie vrací zemi s lidoveckou vládou v Madridu do minulého století. Lidovci neschopní postavit se čelem k problému a řešit ho politicky, opírají veškeré své současné aktivity

o rozhodnutí nejvyšších justičních orgánů o protiústavnosti referenda v Katalánsku dne 1. října 2017. Organizace referenda zákonnou vládou autonomní oblasti je tak v dnešním Španělsku vzpourou a povstáním.

Poplatnost španělské justice zájmům frankistických dědiců je neoddiskutovatelná, stejně jako je pochybné tvrzení, že Španělské království je demokratickým a právním státem.

Představitelé legálních stran jsou ve vězení a v emigraci v době, kdy Madridská vláda vyhlásila nové katalánské parlamentní volby na 21. prosince 2017. Španělsko se vmanévrovalo do zcela originální situace. Nemá politické vězně (i o tom lze v jiných souvislostech pochybovat), za to má zcela prokazatelně vězněné politiky!

Proč jsou Madridem organizované

volby v Katalánsku legální a „demokratické“, zatímco referendum (jakékoliv, ale to o nezávislosti hlavně) protiprávní? Odpověď není složitá. V referendu je každý hlas vždy jen jedním hlasem. „Jste pro nezávislé Katalánsko v podobě republiky?“ Ano/Ne.

Ve volbách není důležité, jak voliči hlasují, ale kdo a jak hlasy počítá. Už dnes lze říci, jak volby dopadnou. Bude-li výsledky počítat Madrid je výsledek jasný a také stejně opačný by byl, pokud by hlasování počítali dnešní věznění. Tak to v buržoazní „demokracii“ chodí již staletí. (Ve španělských parlamentních volbách v roce 2008 stačilo vítězi 65 tis. hlasů na jednoho poslance, u jedné z opozičních stran to bylo 480 tisíc.)

Tvrdí-li z Madridu, že představitelé independentských a současně protimonarchistických stran nemohou

mluvit jménem všech obyvatel Katalánska a že většina obyvatel je stejně proti samostatnosti, pak není skutečně nic snazšího než nechat rozhodnout v referendu, které bude mít řádná pravidla, důstojnou organizaci a férové sčítání.

Pak ovšem musí policejní síly volební místnosti chránit a ne voliče mlátit.

Španělsko se zmítá v absurdnostech, ostudě a výsměchu. To bude gradovat až do předvánočního času nových regionálních voleb v Katalánsku. Nepřízná-li reformovaná či ještě lépe nová ústava Španělska, že je mnohonárodnostním státem, že národy mají právo na sebeurčení a že jsou to občané, kdo má právo rozhodnout, zda chtějí žít v monarchii nebo v republice, pak Absurdistánu konce nebude.

Luboš Motejlek

Tikající bomba rozpadu EU

„Euro je neštěstím Evropské unie. Je to tím, že se jeho prostřednictvím finanční problémy jednotlivých států šíří do všech evropských zemí a malé problémy, které jsou normálně řešitelné, se stávají monstrózním a neřešitelným problémem celého evropského ekonomického společenství,“ prohlásil 7. 11. profesor Oldřich Rejnuš, ekonom a vysokoškolský pedagog, na největší investiční konferenci v ČR, nazvané „Vyšehradské fórum 2017“.

Připomněl i dva roky starý výrok německé kancléřky Merkelové, že pokud zkrachuje projekt eurozóny, zkrachuje celá EU. Odmítl také úvahy o tom, že by naše deseti-milionová země mohla být v jádru eurozóny. Citoval slova tvůrce eura a prvního hlavního ekonomy Evropské centrální banky Ottmara Issinga: „Euro je tikající časovaná bomba, která vyletí do povětří a zničí celý projekt EU. Jednoho dne se euro zhroutí jako domeček z karet, poněvadž europrojekt je již nefunkční. Sen Bruselu o evropském superstátu bude pohřben pod suti hroučící se jednotné měny. Eurokraté zradili principy eura a svým jednáním demonstrují totální nekompetentnost.“

Navzdory varování ekonomů bruselské elity své sny sní dál. Tento týden za razantní formu plánu proměny EU ve federaci horoval na sjezdu SPD předseda německé sociální demokracie Martin Schulz (mimořadně, přes povolební pokřik o nutnosti odchodu SPD do opozice, po krachu vládního vyjednávání stran CDU a CSU se svobodnými demokraty a Zelenými je Schulz asi poslední naděje pro Merkelovou, aby se stala počtvrté kancléřkou).

Šéf SPD řekl: „Chci, aby existovala evropská ústavní smlouva, která vytvoří federální Evropu. Spojené státy evropské by měly spatřit světlo světa do roku 2025. Až budeme tuto ústavní smlouvu mít, tak musí být předložena v členských zemích (k hlasování). A kdo pak bude proti, ten půjde z Evropské unie pryč.“

Plány na tuhou centralizaci a likvidaci národních států na pozadí brexitu a krize struktur EU bez ohledu na mínění veřejnosti připomíná krizi Rakouska-Uherska, kdy snahy centralizovat říši vedly nakonec až k rozpadu habsburské monarchie. Tendence elit k „sebelikvidaci“ se dá ostatně vystopovat až k císařům antického Říma.

Rozhodnutí Evropské komise podat na ČR, Polsko a Maďarsko žalobu k unijnímu soudu kvůli odmítnutí uprchlických kvót je pro současné myšlení politiků v Bruselu příznačné. Chtějí trestat státy, které od počátku projekt kvót otevřeně

odmítají. Ostatní země jej sice na papíře přijaly, ale žádná je neplní, to však EK neřeší.

Blamáž KSČM

Populistický oligarcha Andrej Babiš byl jmenován prezidentem Zemanem 6. prosince novým předsedou české vlády. V internetové encyklopedii Wikipedie jsem našel druhý den o českém politikovi a podnikateli slovenského původu následující informace: „V souvislosti s postavením svého otce strávil Andrej Babiš (nar. 2. 9. 1954) část svého dětství a mládí ve Francii a ve Švýcarsku. Po studiích na bratislavské VŠE začal pracovat v podniku zahraničního obchodu Chemapol. V roce 1980 se stal členem KSS. V roce 1985 byl vyslán jako delegát do Maroka, kde strávil 6 let. V roce 1980 začala Státní bezpečnost Babiše evidovat jako svého důvěrníka a od 1982 údajně jako agenta s krycím jménem Bureš. Babiš jakoukoli vědomou spoluprací s StB rezolutně popírá.“

Po rozpadu ČSFR pobýval v Praze, kde založil Agrofert jako dceřinou firmu slovenského Petrimexu, kde předtím pracoval. V květnu 1995 Agrofert převzal za nejasných a kontroverzních okolností prostřednictvím nedlouho předtím založené švýcarské společnosti O.F.I. Z Agrofertu se stal za Babišova vedení významný agrochemický holding, do něhož patří kolem 250 firem. Od června 2013 vlastní Babiš i mediální dům MAFRA, který vydává mimo jiné celostátní deníky Mladá fronta DNES a Lidové noviny. 3. 2. 2017 převedl všechny své firmy do světeckého fondu.

Celé Babišovo jmění bylo v říjnu 2017 odhadováno na 4,1 miliardy dolarů, resp. 3,39 miliardy eur či 87 miliard Kč, což jej kvalifikuje jako 564. nejbohatšího člověka světa, druhého nejbohatšího občana ČR a zároveň vůbec nejbohatšího Slovaka. Meziročně jeho jmění vzrostlo o 800 milionů eur (20,5 miliard Kč).“

Ponechme stranou krach Babišovi nepřejících volebních prognóz. Například politolog Západočeské university v Plzni Lukáš Valeš 6. 9. v rozhovoru pro Deník.cz tvrdil, že ANO sice ve volbách zvítězí, ale oslabí a Babiš premiérem nebude. Dotyčného „odborníka“ neznám, ale po třech měsících od jeho předpovědi se domnívám, že patří mezi typický produkt soudobé buržoazní pavědy zvané „politologie“, u něhož je přání otcem myšlenky.

Za důležitější považují přístup vedení KSČM za situace, kdy tzv. tradiční politické strany (rozuměj buržoazní) i ty „nové“, jako „neoliberální“ Piráti, odmítají jakoukoliv spolupráci s politikem, jemuž stále hrozí obnova trestního

stíhání za údajné machinace s dotacemi EU, a KSČM mu hází záchranné lano opakovanou nabídkou tolerance jeho menšinové vlády. Předseda KSČM Vojtěch Filip dokonce prohlásil, že už k Babišovi nepřistupují jako k velkopodnikateli, ale jako k úspěšnému politikovi.

Neuvěřitelný výrok. Skutečným komunistům se musí při jeho čtbě obracet kudla v kapse. Andrej Babiš je možná i „úspěšný politik“ (otázka, na jak dlouho), ale především je to dravý vykořisťovatel pracujících. Jeho životopis je vzorovou ukázkou degenerace tzv. normalizačních kádrů, které využily rudé legitimace ke kariéram, pak je rychle zahodily a své kontakty včas přetavily ve zdroj kapitalistických zisků.

Od vlády takových lidí nemohou „neprivilegovaní“ (další odporne slovo ze slovníku soudobých reformistů) očekávat mnoho dobrého. Vedení KSČM se sice ohání obhajobou jejich zájmů, ale zůstává jen u slov. Skutek utek. Namísto důsledného boje za sociální práva a proti kapitalistickému vykořisťování práce představitelé KSČM projevují obavy o „stabilitu“ státu a už neřeknou, že buržoazní. Strachují se „chaosu“, například nepřijetí státního (opět zdůrazňuji - buržoazního) rozpočtu atp.

V Poslanecké sněmovně nastává paradoxní situace. Po nejhorším volebním výsledku v historii (viz řadu článků v předchozím čísle našeho listu), kdy KSČM ztratila 18 křesel čili více než polovinu, buržoazní propaganda rozdmýchává kampaň o údajném posilování komunistů ve sněmovně. Dnes například v rozhovoru pro Seznam Zprávy vyjádřila zděšení z toho matadorka českých divadelních scén Jana Štěpánková. Naivnější kampaň si snad již ani nelze představit. I buržoazní „politologové“ uznávají, že KSČM vůbec není pro současný systém nebezpečná. A mnozí varují, že tanečky s Babišem pro ni mohou být cestou do pekel.

Smutné zrcadlo dnes nastavila KSČM v Parlamentních listech analytička Irena Ryšánková. Položila si otázku, zda jsou SPD a KSČM opravdu extremistické strany a na adresu KSČM píše: „Komunisté nebyli nijak extrémní ani v roce 1990. Ani programově – poté, co se vzdali třídního boje a vedoucí úlohy, ani akčně. Nikdy se nechopili zbraní a nešli proti lidem. Moc předali Občanskému fóru přímo ukázkově sametově. V roce 2017 už nejsou komunisté nejen extrémní, ale nejsou už ani komunisté. Je to parlamentně konformní, hodnotově konzervativní, národně sociální strana důchodců za udržení zbytku jejich sociálních jistot.“

Samozřejmě nesmím vyzývat, a tudíž nevyzývám k uchopení zbraní, nechci být soudně popotahován.

Ovšem být členem takto vnímané „komunistické strany“ asi už dlouho nedokáží.

Kdo jsou přátelé KSČM

„Státotvornost“ ve vztahu k světovému kapitalistickému řádu projevuje KSČM i ve svých mezinárodních kontaktech. Začátkem prosince se účastnil předseda Filip v Pekingu konference o odpovědnosti politických stran za udržitelný, mírový a k přírodě ohleduplný rozvoj, kterou za účasti zhruba 600 delegátů z více než 220 politických stran ze 137 zemí a 22 mezinárodních organizací organizoval ÚV KS Číny. Zastoupeny byly strany jako Jednotné Rusko, americká Republikánská strana, kanadská Liberální strana, četné reformistické a sociálně-demokratické strany z Evropy i Latinské Ameriky, Afriky a Asie.

Na konferenci například vystoupila i myanmarská ministryně zahraničí a generální tajemnice Národní ligy pro demokracii v Myanmaru (Barma) Su Ťij, donedávna barmská disidentka, držitelka tzv. Sacharovovy ceny za svobodu myšlení a na návrh Václava Havla i Nobelovy ceny míru. Její otec generál Aun Schan byl přitom zakladatelem KS Barmy, v roce 1947 vyjednal nezávislost Barmy na Británii a v témže roce byl zavražděn. Dlouholetá odpůrkyně myanmarských vojenských režimů a údajně příkladná „demokratka“ je spíše příkladem licoměrnosti, obdobně jako Václav Havel. Letos v září obhajovala kolektivní etnické čistky myanmarské armády vůči muslimské menšině Rohingyů.

Nic proti účasti na konferencích za světový mír. Je však ostudné, když představitelé strany svým názvem se dál hlásající ke komunismu odmítají četné aktivity mezinárodního komunistického a dělnického hnutí.

K volbám českého prezidenta

Při neexistenci revoluční, marxisticko-leninské orientované organizace a bez účasti protikapitalistických hnutí je seznam kandidátů na prezidenta ukázkovým panoptikem morální bída soudobého kapitalismu v ČR.

Havlistická „pražská kafirna“ vehementně propaguje bývalého předsedu akademie věd Jiřího Drahoše. Jeho program plně vyhovuje jejím (ne)vkusu. Jednoznačně stojí za členstvím v NATO, nerušil by sankce vůči Rusku, čínské investice v Česku nepovažuje za přínosné, odmítá právo občanů ČR vyjádřit se v referendu k vystoupení z EU, podporuje zavedení euroměny již za příští vlády, přijal by pozvání na výroční setkání Sudetoněmeckého krajanského sdružení, oceňuje protikomunistickou teroristickou skupinu bratří Mašinů.

Aby po očekávané prohře mohl vše svést na Putina, setkal se Jiří Drahoš krátce před jeho rezignací s dosluhujícím premiérem Sobotkou a informoval ho o svých obavách, že jak skutečně sněmovní volby, tak nadcházející volby prezidentské ovlivňují zahraniční tajné služby. BIS sice ihned sdělila, že žádné takové poznatky nemá, ale kandidát „slušných lidí“ se prezentoval jako protiruský štváček a doufá v body u

obdobně postižených. Od lidí z akademických kruhů prosakuji informace, jak postupoval pan Drahoš ve zkušebních komisích pro budoucí docenty. Pokud nějaký kandidát nebyl pohodlný, ani si jeho práci údajně nepřečetl. I nu, slušný člověk...

Textař Michal Horáček se možná chlubí šlechtickými předky a jistě i angažovaností při převratu v listopadu 1989, ale pro mnoho lidí je spojen spíše s organizováním dostihových sázek a s miliardovými příjmy jím založené sázkové společnosti Fortuna. Letos 17. listopadu mu nebylo umožněno promluvit na Václavském náměstí při tzv. Koncertu pro budoucnost. Trpce nesl skutečnost, že organizátoři upřednostnili za kandidáta „pražské kavárny“ Drahoše.

Mírek Topolánek sice může ohrozit Drahoše či Horáčka, ale pravděpodobně rozmělní hlasy pro Zemanovy protikandidáty. V listopadovém průzkumu agentury STEM dostal dosavadní prezident 45 %. Topolánka by podle průzkumu SANEP volilo nanejvýš 17 % respondentů. Historicky druhý předseda ODS a premiér dvou vlád v letech 2006 - 9 byl spolustraníky po několika skandálech „vymanipulován“ z vlády i z ODS. Je autorem knihy „Hlavně se z toho neposrat“, v níž odkrývá pozadí české politiky a například naznačuje, že za prezidentskou volbou Václava Klause v Parlamentu ČR stály úplatky. Také Mírek Topolánek patřil k tzv. normalizačním kádrům, na rozdíl od Babiše v SSM. Zlé jazyky praví, že kandiduje jen proto, aby v případě úspěchu mohl udělit amnestii svému příteli lobbistovi Dalíkovi, který nedávno nastoupil k výkonu trestu za pokus o podvod.

Pět kandidátů média ani průzkumy velké šance na úspěch nedávají. Pokud „výzkumy“ nejsou předem zaujaté, hlavním favoritem zůstává nynější prezident. A to jeho zarytí odpůrci používají nečisté zbraně nejsilnějších kalibrů včetně falešných lékařských zpráv či fotografií prezidenta v pomóčených kalhotách, které zveřejnil po jedné akci v Lánech Kladenský deník a na internetu se rychle šíří.

Stoupenci Miloše Zemana z řad KSČM rádi představují prezidenta jako levicového kandidáta. Již v minulých vydáních jsme v Dialogu oprávněně odsuzovali hrubé výpady prezidenta vůči nejvyššímu představiteli KLDLDR. Tento týden se Zeman představil také jako stoupenec sionismu. Jako snad jediný státník se připojil k americkému prezidentu Trumpovi, když uznal za hlavní město Izraele místo Tel Avivu Jeruzalém a chce tam přemístit diplomatické zastoupení, přestože jeho část stojí na okupovaném palestinském území, a dlouhou řadu rezolucí Rady bezpečnosti i Valného shromáždění OSN o Jeruzalému proměnil v cár papíru.

Podle Terezy Spencerové se Trump mohl pokusit „předběhnout“ Rusy, kteří uznali Jeruzalém za izraelskou metropoli již v dubnu, ale bez adekvátního halasu, a aniž by připojili gesto se stěhováním ambasád.

(Pokračování na s. 6)

Dělají si z nás legraci?

(Pokračování ze s. 4)

Zdá se, že někteří funkcionáři v KSČM jsou zbohatlíky fascinováni, o čemž svědčí jejich podpora miliardáře Babiše. Možná je to komplex méněcennosti, protože i nemnozí vládci KSČM se obohatili podporou kapitalismu více než obtojně, ale kam se hrabou na Babiše a jemu podobné...

Kritické hlasy proti postupu KSČM ve věci udělení dotace se

vyskytly již před hlasováním. Například Pavel Posolda z okresní organizace Praha – východ uvedl: „Ve Středočeském kraji žije více než 200 tisíc důchodců. Kolik z nich dalo hlas KSČM v posledních volbách? Když podpoříme svými hlasy dotaci 10 milionů pro akci, která důchodcům (pokud nejsou majitelé hotelu či restaurace) nic nepřinese, získáme si tím jejich přízeň? (...) Když podpoříme svými hlasy dotaci 10 milionů pro akci, která obcím nic

nepřinese, získáme v těchto obcích víc hlasů v komunálních volbách? Patří vůbec do levicové politiky podporovat z veřejných peněz zábavu lidí, kteří levicí nevolí??“

Kritické hlasy ale nerozhodly. Rozhodlo něco jiného. Co stojí za jednomyslnou jednotou středocheských komunistických zastupitelů? Budou v brzké budoucnosti jezdit na jednání na harleyích?

Prokop Haken

PANORAMA

(Pokračování ze s. 5)

Trump prý jedná v zájmu silné židovské lobby v USA a věří, že tím posílí domácí pozice, třeba i za cenu destabilizace proamerických vazalů a oslabení pozic USA na Blízkém Východě.

V čím zájmu jedná Miloš Zeman? Máme u nás také tak mocnou židovskou lobby?

V každém případě Zemanův projev nepovažují za vystoupení levicového politika. Jeden z mála jeho kladů vidím v tom, že

nepodporuje ukrajinské nacionalisty, pohrobky banderovců. Pokud se možná rozhodnu dát mu nakonec svůj hlas, tak jen proto, že kandidáti jako Drahoš, Horáček a Topolánek jsou pro mne naprosto nepřijatelní a nemám zájem na posilování vlivu havlistických loutkovodičů. Vědom si rizika, že to může být volba z bláta do louže. Moc bych si přál, aby při příštích volbách byl na výběr i kandidát vyhraněný proti kapitalismu.

Ilija Jihlavský, 8. 12. 2017

POKRAČUJME NA CESTĚ RUDÉHO ŘÍJNA - ZESILME NÁŠ BOJ ZA SOCIALISMUS

Tisková zpráva k společné akci 36 komunistických mládežnických organizací v Rusku věnované 100. výročí Velké říjnové socialistické revoluce

My, 36 komunistických mládežnických organizací ze všech koutů světa, při příležitosti účasti na 19. světovém festivalu mládeže a studentstva, jsme uskutečnili v Rusku dne 18. října 2017 společnou akci věnovanou 100 letům Říjnové revoluce a prohlašujeme následující:

Společně ctíme 100 let od Velké říjnové socialistické revoluce! Ctíme výjimečnou světovou historickou událost 20. století, která prokázala, že **kapitalismus není trvalý a neporazitelný, prokázala, že lid svým bojem může svrhnout kapitalismus a vybudovat vyšší společnost, socialismus.**

Ctíme událost, která prokázala, že všechny velké problémy, s nimiž se mladí lidé potýkají v kapitalistickém světě, jako jsou imperialistické války, okupace, utečenecké vlny a nucené přistěhovalectví, kapitalistická krize, vykořisťování, nezaměstnanost, přístup ke vzdělání, kultuře a sportu lze vyřešit tím, že pracující třída zaujme moc revolučním svržením

kapitalismu. V zemích, kde byl budován socialismus, mládež dosahovala významných úspěchů, které se i dnes zdají být vzdáleným snem pro mládež našich zemí, jako je přístup ke všem úrovním vzdělávání, zajištěné a stabilní práci, sportu a kultuře.

Velká říjnová socialistická revoluce začala v chudé zemi a změnila ji na globální mocnost na straně všech národů, které napadl imperialismus, na mocnost, která porazila nacistický fašismus. Byla inspirací pro národy celého světa k boji za svou emancipaci.

Svržení socialismu, rozpuštění Svazu sovětských socialistických republik a obnovení kapitalismu v Rusku a dalších socialistických zemích nás neděsí. Rozhodně prohlašujeme, že 21. století bude stoletím nových socialistických revolucí.

Přesně před 100 lety byly ledy prolomeny, cesta otevřena! Nyní je tato cesta před námi! Pusťme se po ní až po velké konečné vítězství socialismu a komunismu.

Pokračujeme po cestě rudého Října. Posilujme společný boj.

Proletáři všech zemí, spojte se!

Mezi signatáři je z ČR Komunistický svaz mládeže.

Z dopisu čtenáře

Volební neúspěch KSČM vyvolal řadu reakcí. Že na nás útočí naši protivníci, je normální a vcelku dobré. Znamená to, že jsme ještě zcela nezapadli do buržoazní mašinérie. K útokům dochází i uvnitř strany.

Tak jsme se na stránkách Haló novin mohli například dočíst, že stranu je třeba odbolševizovat. Autorem tohoto vskutku odvážného doporučení byl dokonce nějaký stranický funkcionář. Jak lze odbolševizovat něco, co nikdy bolševické nebylo. Stranu, která vznikla v chaosu způsobeném zradou, zbabělostí a neschopností, na troskách kdysi dávno skutečně bolševické KSČ, kdežto KSČM se už desítky let potácí v názorových zmatcích a drží se nad vodou hlavně zásluhou disciplinované, ale stárnoucí, síly ztrácející a ztenčující se členské základny zděděné po KSČ.

Strašení bolševismem tady opravdu není na místě. To bychom měli přenechat následovníkům Josefa Goebbelse a dalších neblaze proslulých odborníků na tuto oblast, kterým se podařilo zmást a zastrašit masy pracujících a nahnat je do imperialistických válek a intervencí.

Není to ojedinělý příklad používání terminologie našich protivníků. Máme ve svých řadách

experty, kteří ohánějí se pojmy, číslky a údaji převzatými z prorežimních zdrojů systematicky brání jakémukoli vybočení z rámce buržoazní demokracie. Také jsou proto zváni do všemožných diskusí, dostávají možnost vyjadřovat se k aktuálnímu událostem a jsou citováni, jako odpůrci všeho starého v KSČM.

Objevují se i materiály, ve kterých se autoři skutečně snaží o odhalení příčin onoho volebního propadu KSČM. Rozhodně k nim však nepatří ti, ve kterých se neustále omílá strašidlo stalinismu, který prý přetrvává v myslích podstatné části členské základny KSČM. Zase se nám doporučuje, abychom odsuzovali svou minulost, abychom si prý udělali pořádek ve vlastním myšlení.

Opravdu máme vidět naši perspektivu v tom dosavadním spíše sociálně demokratickém lavírování?

Pokud bych měl pojmenovat příčiny ne pouze volebního neúspěchu KSČM, ale jejího celkového úpadku, určitě bych musel na prvních místech jmenovat její odtržení od pracujících a neschopnost, či neochotu vedení pracovat s názory, myšlenkami a náladami členské základny.

Viktor Dinkov

Voda zdrojem kapitalistického zisku

„Říkávali jsme, že voda je posvátná, ale teď musíte být bohatí, abyste ji mohli užívat... Cítím se hloupě, když musím platit za to, že se napiju vody.“

SEVGI DEMIR, hospodyně v Istanbulu, Turecko

Jak je možné, že člověk žijící v oblasti bohaté na vodu spotřebuje víc vody na spláchnutí toalety než má osoba žijící v oblasti, kde je vody nedostatek, na pití, přípravu jídla, hygienu a úklid na celý den?

Jak je možné, že žena žijící v oblasti bohaté na vodu musí jen otevřít kohoutek, aby dostala dost vody pro sebe i pro svoji rodinu, zatímco žena v oblasti, kde je vody nedostatek, musí urazit celé míle, aby dostala mnohem méně vody o mnohem horší kvalitě?

Proč je tomu tak? Je to směla? Nespravedlnost? Osud? Je to nespravedlivé? Je to tohle všechno, ale i mnohem víc. Voda je základ života. Je předpokladem života. Spisovatel Antoine de Saint-Exupéry vzdal poctu vodě, když napsal: „Nepopsatelné... nejen že Tě k životu potřebujeme; ty jsi život sám! Jsi nejdokonalejším majetkem Země... jsi křehké božstvo.“ Tak jako vzduch, který dýcháme, potřebuje i vodu, abychom přežili. Čistou vodu, zajisté; nejistá, nečistá voda zabíjí.

Tento článek má dvě části. První se zabývá převládajícími postoji týkajícími se vody: neoliberálním programem, následky privatizace vody a postojem OSN. Druhá část se dívá na to, co v tomto obraze chybí a je přehlíženo převažujícími vyhlídkami - konkrétně celosvětovými nerovnostmi a diskriminací pohlaví.

Voda - převládající hlediska

V dnešním globalizovaném světě není nic v bezpečí před komerčním vykořisťováním globálním kapitálem - dokonce ani zdroje životně důležité pro přežití lidstva, pro udržení života a ekosystémů. Světové zásoby čerstvé vody představují pouhých 2,5 % z celkového objemu vody na Zemi. Tyto omezené zdroje čerstvé vody jsou dnes znečišťovány, odváděny a vyčerpávány ve stále se zrychlující míře, což vytváří stále větší množství oblastí, kde je vypjatá situace, pokud jde o vodu. V neoliberálních podmínkách, kde ekonomika kontroluje a ovládá ekologii, někteří korporátní vlastníci dostávají ohromné zisky, zatímco kdokoli jiný trpí obtížemi - a jsou to život ohrožující obtíže.

V této situaci rostoucích požadavků voda ztrácí všechny své obrazné a posvátné významy a je změněna na komoditu, výrobek, zboží. Neoliberalismus mění přírodu ze společného zdroje na zisk přinášející komoditu. Z tohoto hlediska je příroda vnímána jako pro lidstvo vedlejší a plná hmotných statků ke spotřebě a zisku. Jistě, existuje spojnice mezi znehodnocováním životního prostředí a společenskou nespravedlností: jak lidé ohrožují přírodu a jak ohrožují jeden druhého je nedělitelně propojeno (ekofeminismus).

Globalizačním všelékem je privatizace. Tento všelék na (téměř) všechny globální problémy je vehementně ordinován mezinárodními organizacemi, jako je Mezinárodní měnový fond, Světová banka a Evropská unie. Světová banka vede otevřená obchodu s právy na vodu tak, že nutí země privatizovat a přesouvat práva na vodu ohromným společností. Je zásadní si pamatovat, že slovo „privatizace“ pochází z latinského slova *privare*, což znamená „odejmout“!

Dva příklady nových obvyklých komerčních oznámení tohoto odejmutí by mohly stačit. Německá Komerční banka (Deutsche Commerzbank) říká vodě „ropa jedenadvacátého století“. Poukazuje na skutečnost, že 90 % celosvětových

zásob vody je ve veřejných rukou coby hlavní překážka zajišťování vodních služeb. Commerzbank tleská, když další a další města a velkoměsta privatizují své zásoby vody a distribuční systémy a odhaduje očekávané zisky na *božských* 300 mld. €, řka: „Voda je trhem s potenciálem k budoucímu rozšiřování. Z předvídatelného rozmachu vodního sektoru bude mít zisk široká škála společností.“

Deutsche Bank také dychtivě prosazuje tento „megatrend“: „Voda, modré zlato, se stává vzácnou. Už i dnes je voda vzácnou komoditou a se zřetelem na populační růst v rozvojových a přechodových zemích se ukazuje, že se situace stává ještě kritičtější. Malá zásoba komodity je sama o sobě předpokladem ke skvělým návratům.“

Oslavovat nedostatek vody, zvláště ve spojení s růstem populace, je přinejmenším řečeno děšivé.

Celosvětová koncentrace soukromých dodavatelů vody je obrovská a vytváří soustředění zisků. Francouzské společnosti Suez a Veolia (bývalá Vivendi) „až zcela donedávna kontrolovaly dvě třetiny celosvětových soukromého sektoru vodních služeb“. Suez má celosvětově 160 000 zaměstnanců, 72 000 ve svém vodním odboru, a Veolia má 272 000 zaměstnanců, ve vodním odboru 70 000. Na třetím místě je britská společnost *Thames Water* (vzniklá když Margaret Thatcherová privatizovala vodní služby ve Velké Británii) s 12 000 zaměstnanci. Celkový příjem Suezu v roce 2007 (včetně všech jejích odborů) byl přes 130 mld. dolarů, což převyšuje HDP mnoha zemí, v nichž působí.

Následky privatizace vody

Privatizace a deregulace vody jsou nařízeny mezinárodními organizacemi jako řešení problémů týkajících se vody: nedostatek vody, plýtvání vodou, nadspotřeba a znečišťování skončí a rozvíjející se infrastruktura učiní vodu dostupnou všem.

Skutečnost nicméně vypadá jinak. Následky privatizace vody jsou ničivé: vodu nelze doplňovat podle „poptávky a nabídky“. Studie ukazují, že privatizace ani nezvyší přístup chudým k čisté vodě, ani nevede k lepší kvalitě a nižším cenám vody. Naopak komercializace vodních zdrojů vyústila v problémy s vysycháním.

Poté, co společnost produkující balenou vodu otevřela v roce 2002 provozovnu na Jávě v Indonésii, spotřebovala takové množství pramenité vody, pouhých dvacet metrů od hlavního zdroje vody v oblasti, že zemědělci měli stále méně vody na zavlažování a jejich studny začaly vysychat. Někteří přišli o živobytí a museli přestat pěstovat. Coca-Cola, poté, co vytěžila rezervy spodní vody, změnila části indického státu Kerala v poušť. V Indii byly prodány celé řeky.

Obecné trendy, pokud jde o privatizaci a deregulaci vody, prozrazují, že voda je převážně nabízena těm, kteří si mohou dovolit zaplatit. Upřednostňované použití vody v systému privatizovaného trhu je k činnostem vytvářejícím zisk: už 70 % vody je využíváno k zemědělství, kolem 20 % pro průmysl a 10 % jde k použití v domácnostech. V rozhodování se nenaslouchá hlasům žen, což zvyšuje jejich zranitelnost.

Zatímco veřejní dodavatelé vody nejsou vedeni honbou za zisky nebo dokonce plnou návratností nákladů na dodávku a vidí spíše vodu jako nezbytnou službu veřejnosti, soukromé společnosti *musí* své náklady na dodávku získat zpět a vyháňet své zisky na nejvyšší míru, aby přežily v nelítostné konkurenci. Pro lidi je voda veřejnou potřebou, jež musí být zaručena, zatímco pro soukromé maloobchodníky to je

komodita jako každá jiná.

Veřejní dodavatelé vody se obvykle snaží chránit ty, kteří si nemohou dopřát vodu se slevou z ceny, s dotacemi nebo s bezplatnou dodávkou vody, zatímco komerční prodáváči takovou zodpovědnost nebo závazek vůči potřebným nesdílejí. Veřejní poskytovatelé vody jsou v postavení, aby udrželi ceny vody po celá léta stabilní, zatímco soukromí prodáváči ceny snadno a rychle zvednou, aby si zajistili, že jim budou výdělky stoupat.

Veřejní dodavatelé vody prosazují ochranu a menší spotřebu vody, zatímco obchodní společnosti dychtí po větší nadspotřebě u těch, kteří si mohou dovolit platit, protože to vytváří další nedostatek a stupňuje jejich růst a zisky. Spotřeba vody ale přináší rychlé ztráty vodní hladiny a neudržitelnost životního prostředí. Veřejní poskytovatelé berou při dodávce v úvahu kvalitu, ochranu prostředí, spolehlivou dodávku, nejvyšší úroveň a zájmy veřejné péče, zatímco soukromé společnosti mají zájem - samotnou svojí podstatou - na jediném: co nejvyšším prospěchu a zisku - a to čím dřív, tím líp.

Po privatizaci čelí zákazníci po celém světě zvýšení cen o 15 - 50 %. Protože je voda nepostradatelná, jsou nuceni toto zdražení přijmout. Vezměte například privatizaci vody společnostmi EnBW v německém Stuttgartu. Ačkoli ceny vody zůstávaly celá léta stále, první věc, již EnBW udělala, bylo zdražení, nejprve o něco přes 6 %, potom o dalších 7,5 %. EnBW dosáhla rekordních výsledků za onen finanční rok - zisku 42 %.

Lukrativním vedlejším produktem privatizace vody je stále narůstající prodej balené vody. Ačkoli se tato komodita příliš neliší od zpracované vody z vodovodu, stále víc lidí - ve strachu o zdraví své i svých rodin (zvláště dětí) i pod vlivem úspěšných reklamních kampaní - nakupují balenou vodu za neúměrně vysoké ceny. Dokonce je podezření, že je dovoleno, aby se hlavní síť infrastruktury zhoršovaly a rozpadaly a voda z vodovodu se tak nedala pít a podpořily se tak zisky společností. Balená voda je k dostání v různém množství, ale vždy v plastu. Milióny a milióny plastových lahví se tak mění v tisíce tun odpadu a spouštějí tak výjimečný druh znečištění životního prostředí. Když vezmeme v úvahu přepravu balené vody, někdy docela z velké dálky, dá se říci, že balená voda je příčinou nesmírného objemu zhoršování životního prostředí. Dalším problémem je skutečnost, že vodní společnosti dychtí po vyčerpání vodních zdrojů do poslední kapky bez ohledu na prostředí, regenerační fázi čerstvé vody, následky pro místní obyvatelstvo nebo proměnu celých oblastí v poušť.

Postoj OSN k vodě

Otázka, zda voda - tak nepostradatelná k životu a přežití - je „lidské právo“, „všeobecná potřeba“ nebo „hospodářské zboží“, je diskutována už docela dlouho. Jeden přesvědčivý argument trvá na tom, že původní autoři nezahmuli vodu do Všeobecné deklarace lidských práv proto, že předpokládali, že voda, stejně jako vzduch, je tak očividně zásadní pro život a proto pro naplnění ostatních lidských práv, že jednoduše nevyžadovali zvláštní zmínku. Ujednání OSN o odstranění všech forem diskriminace vůči ženám, Ujednání o invalidních osobách a Ujednání o právech dítěte všechny uznávají vodu za „lidské právo“.

Ale Dublinské prohlášení o vodě a trvalém rozvoji, přijaté v r. 1992 na mezinárodní konferenci o vodě a životním prostředí, nazvalo vodu „hospodářským zbožím“, jaké má ekonomickou hodnotu.

(Pokračování na s. 7)

Voda zdrojem kapitalistického zisku

(Pokračování ze s. 6)

Dokonalým podnikovým způsobem uvedlo: „Někdejší selhání uznat ekonomickou hodnotu vody vedlo k nevhodnému a životní prostředí ničícímu využívání zdrojů. Ovládnutí vody coby hospodářského zboží je významný způsob dosažení účelného a vyrovnaného využití i povzbuzení k zachování a ochraně vodních zdrojů.“

Světové vodní fórum OSN v roce 2000 vyhlásilo vodu za základní potřebu. Jenže v kapitalistické společnosti potřeba není totéž co právo. Je-li voda právem, vlády mají povinnost dodávat vodu svým občanům. Ale je-li voda potřebou, nepřestanou z ní soukromé společnosti dělat zboží.

Tudíž bylo důležitým krokem, když výbor OSN pro ekonomická, společenská a kulturní práva ve své „Všeobecné zprávě č. 15 o právu na vodu“ z listopadu 2002 uznal, že „právo lidí na vodu je nepostradatelné k vedení života v lidské důstojnosti. Je předpokladem k dosažení všech lidských práv.“ Státy by měly zaručit „přidělení vodních zdrojů a investic do vody všem členům společnosti.“ Tady byl přístup k vodě považován za lidské právo a voda za společenské a kulturní dobro, ne za pouhou hospodářskou komoditu, protože každý má právo na „dostačující, dostupnou, fyzicky dosažitelnou, bezpečnou a přijatelnou vodu k osobnímu a domácímu používání“.

Zvláštní zpravodaj OSN o právu na vodu toto doplnil prohlášením, že péče o vodu by měla být věcí veřejné kontroly a „státy mají všeobecnou povinnost konat tak, aby napomáhaly přístupu k vodě a hygieně“. Rozvojový fond OSN pro ženy dodal: „Ačkoli toto neznamená, že stát musí přímo poskytovat bezpečnou, přístupnou pitnou vodu každé domácnosti nebo osobě, znamená to, že stát nese základní zodpovědnost za zajištění, že každý člověk má přístup k množství vody požadovanému k udržení svého života a k naplnění základních potřeb.“

Nejvýznamnějším krokem k ustavení všeobecného práva na vodu byla rezoluce Valného shromáždění OSN z 28. července 2010 (s hlasováním 122 pro, nikdo proti, 41 se zdrželo), vyhlášením přístup ke zdravé vodě a hygienickým zařízením za „lidské právo nezbytné k plné radosti ze života a ke všem dalším lidským právům“. Shromáždění také vyzvalo členské státy OSN a mezinárodní organizace, aby „nabídly financování, technologie a další zdroje na pomoc chudším zemím ke zvýšení jejich schopnosti poskytnout čistou, dostupnou a cenově přijatelnou pitnou vodu a hygienických zařízení pro každého“.

Tato rezoluce je určitě mezníkem a má velký význam pro všechny, kdo bojují za uznání vody za lidské právo. Mnozí bojují za uskutečnění Rozvojových cílů milénia OSN (MDGs). Těchto osm rozvojových cílů - mezi nimi snížení počtu lidí, kteří nejsou schopni dosáhnout nebo si dovolit čisté pitné vody a základních hygienických služeb do roku 2015 - bylo odvozeno od 55. valného shromáždění OSN v září roku 2000.

V jeho potvrzeném výkazu k Mezinárodnímu roku čerstvé vody 2003 - Setkání globálních cílů OSN odhadla, že zlepšení dodávek vody a hygieny bude stát kolem 20 mld. dolarů ročně, zatímco současně výdaje dosahují ročně asi tak 10 mld. Podle tohoto výpočtu je roční suma až 180 mld. USD nezbytná pro vylepšení vodních a hygienických zařízení, aby bylo dosaženo MDGs. Protože momentálně je výše investic pouhých 80 mld. USD, soukromé podniky vodních společností jsou žádány, aby poplatily zbývajících 100 mld. Je jedno, jak dobře minulé mohly být rozvojové cíle milénia

2015, soukromé vodní společnosti průmyslově rozvinutých států pod pláštěm „dobročinných cílů“, „charity“, „rozvojové pomoci“ a „MDGs“ se stávají hlavními požívateli procesu, s přístupem ke službám druhdy poskytovaným veřejně, z nichž se teď stávají proziskové trhy.

Evropská unie, podporující tuto ohavnou službu, ve svém prohlášení o postoji „K Summitu OSN ke zprávě MDG - doporučení pro EU“ předpokládá, že k dosažení MDGs se musí zapojit do „smysluplného a silného partnerství s ... občansko-společenskými organizacemi na severu i na jihu [a] se soukromým sektorem.“ Naléháním na „silné partnerství se soukromým sektorem“, především zaměřeným na vstup společností jako Suez, Veolia a Thames Water, Evropská unie znovu prozrazuje, nakolik je po celém světě zapojena do neoliberálních cílů privatizace.

Postoj EU je teď převažující vyhlídkou, s větším vlivem než deklarace Valného shromáždění OSN. „Lidské právo na vodu“, pošpiněné v okamžiku, kdy se voda stala prostředkem zisku, vyžaduje, aby byly naplněny podmínky kvality, přístupnosti a dosažitelnosti. Přesto převažující náhled, jehož představitel je Evropská unie a vodní mnohonárodnost, je navržen tak, aby tyto problémy ignoroval. Snižuje to, co by mělo být všeobecným právem, na výsadní právo ji nakupovat, pro ty, kteří si to mohou dovolit: na systém poskytování soukromým trhem, jenž stává na nedostatku a nerovnostech. Na čem tento převažující náhled závisí, ale jen zřídka to bere na vědomí, je existence společenských a ekonomických nerovností na všech úrovních lidské společnosti, která už rozděluje svět na vodní třídy a vodní pohlaví. Je to tato nerovnost, jež se bude privatizací vody prohlubovat a zotřívávat - neboť je to cesta k vyšším ziskům.

Co chybí v převažujícím výhledu?

Nesnáze s vodou jsou úzce spjaté se širokým okruhem záležitostí politické ekonomie jako chudoba, rozdělení bohatství, prosperita a růst. Po téměř šedesáti letech „rozvojové pomoci“ a „rozvojové politiky“, po takovém pokroku a tolika zlepšeních ve vědě a technice se materiální rozdíl uvnitř států i mezi jednotlivými státy neustále zvětšují. Každý třetí člověk žije v naprosté chudobě. Tito lidé žijí bez zdravé a dostačující vody, samotného základu života.

K naplnění pouhého minima k pití a hygieně je potřeba 20-40 litrů čisté čerstvé vody. Jenže spotřeba na osobu v Německu je 130 litrů na den, ve Spojených státech dokonce přes 200 litrů! Podle údajů OSN jsou znečištěná voda a nedostatečná hygiena celosvětově hlavními zdroji chabého zdraví. 884 milionů lidí nemá přístup k bezpečně pitné vodě (každý osmý člověk na Zemi) a přes 2,6 mld. lidí (40 % obyvatel světa) nemá přístup k základním hygienickým službám. Každým rokem umírá na nemoci z vody 3,5 milionů lidí. Průjem zaviněný chybějící bezpečně pitnou vodou, kanalizací a hygienou a zoufalým stavem zdraví výživy je druhou nejvýznamnější příčinou úmrtí mezi dětmi do pěti let. Každým rokem zemře na průjem kolem 1,5 milionů dětí. Každých dvacet vteřin umírá dítě na nemoc z vody jako je průjem, cholera, úplavice, břišní tyfus, drakunkulóza a žloutenka. Kolem 40 % obyvatelstva žije v oblastech s mírným až výsokým nedostatkem vody. Předpokládá se, že od roku 2025 téměř dvě třetiny obyvatel světa - 5,5 mld. lidí - bude žít na místech, jež se potýkají s nedostatkem vody.

Používání vody celosvětově

vzrostlo v minulém století šestinašobně; dvojnásobně proti míře růstu počtu obyvatel. Na mnoha místech je spodní voda spotřebovávána rychleji, než se doplní; spodní voda tudíž ubývá. Po roce 2020 by mohlo umírat na nemoci z vody 135 milionů lidí. To je víc než předpokládaný počet úmrtí při pandemii HIV/AIDS. Voda je významnou součástí i této pandemie, protože mnohá úmrtí těch, jejichž imunitní systém je oslabený HIV/AIDS, jsou spojena s infekcí přičítanými špinavé vodě.

Ženy a voda

Ačkoli nedostatečný přístup k vodě a hygieně zasahuje zdraví a fyzickou i psychickou bezúhonnost mužů i žen, ženám mnohem víc vadí nedostatek vody, nemoci způsobené vodou a nedostatek hygienických služeb. Protože v mnoha společnostech na Zemi mají ženy a dívky na starost vaření, praní a uklízení stejně jako hygienu členů rodiny a domácnosti, jsou brány jako zodpovídající za nabírání a dopravu vody k domácímu použití. Proto miliony žen nejen otevírají kohoutek - a hle - přichází čistá, zdravá, čerstvá voda! Místo toho musí strávit spoustu času a energie, aby vodu nabraly. Což je okrádá o možnost dostat náležité vzdělání, vykonávat práci, při níž si vydělají, nebo mít čas na odpočinek a rekreaci.

Ženy a dívky urazí dlouhé vzdálenosti - deset, patnáct kilometrů denně - většinou naboso, bez ohledu zda jsou těhotné či nemocné, mladé či staré, bez ohledu zda je horko či zima nebo jak nebezpečná výprava to může být. Jsou vystaveny nebezpečí, jako je fyzické napadení, s vodou spojené nemoci, útoky zvířat a fyzické problémy kvůli váze vody. Doufají, že najdou nějakou čistou vodu. Pokud ne, ony, jejich rodiny a zvláště jejich děti onemocní a dokonce umírají na nemoci způsobené vodou.

Celkově nachodí ženy na jihu Afriky denně vzdálenost rovnající se šestnáctinásobku cesty na měsíc a zpět, aby přinesly svým rodinám vodu. Veškerá tato práce je samozřejmě neplacená a přináší celonárodní ztrátu příjmů v ohromných sumách.

Mezinárodní spotřebitelská zpráva na rok 2004 zdůrazňuje, že:

Chudé venkovské ženy v rozvojových zemích stráví až osm hodin denně, aby obstaraly vodu, nesa každou cestu na hlavě až 20 kg vody. Každá desátá africká dívka ve školním věku nechodí v době menstruace do školy nebo v pubertě vystoupí ze školy proto, že ve školách chybí čistá a soukromí poskytující hygienická zařízení. Denně umírá 6 000 dívek a chlapců na nemoci spojené se znečištěnou vodou, a ženy jsou hlavními pečovatelnkami o nemocné děti i dospělé. Žena ve slumu v Keni platí za litr vody nejméně pětinašobek oproti ženě ve Spojených státech. Aktivistky odmítající projekty přehrad v Indii protesty brání stoupání vod.

Kvůli necitlivosti vůči pohlaví a omezování spolupráce žen jsou ženy vyloučeny z významného rozhodování. Vedle jejich tělesné zranitelnosti, vylučování z rozhodování a z ovládnutí zdrojů činí ženy neúměrně vyčerpanými nedostatkem vhodné, čisté a zdravé vody. Protože není zachováno právo na vodu, jsou další ženská práva ohrožena také.

Závěr

Jakkoli je současná situace s ohledem na poskytování vody špatná, přesto není vše ztraceno. Časem lidská práva nad právy společností zvítězí. V některých zemích, jako v Nizozemí, Norsku a Uruguayi, je privatizace vody zakázaná, ve městech jako německá

Postupim, francouzský Grenoble a bolivijská Cochabamba (známá svými „vodními válkami“) byly dodávky vody po neúspěšné snaze o privatizaci vráceny pod veřejnou kontrolu.

Tyto případy se ale zdají být výjimkou z pravidla, jak je blížící se privatizace stále nespoutanější. Dokud bude trvat neoliberalismus, dokud budou zařízení, jež byly ve veřejném vlastnictví, dávány soukromým společnostem, neskončí ani globální nerovnosti, ani diskriminace pohlaví. Lidé žijící v rozvojových zemích budou dále trpět nedostatkem vody, nemocemi z vody a dokonce úmrtími z kontaminované vody. Ženy a dívky žijící v rozvojových zemích budou i nadále nuceny pochodovat, aby získaly vodu, nosit zpátky domů těžká vědra v naději, že voda není kontaminovaná, a snažit se činit život v těchto podmínkách co možná nehygieničtější. A lidé budou neúměrně spotřebovávat vodu a plýtvat s ní; budou nadále kupovat balenou vodu a znečišťovat Zemi tunami plastů.

Před několika desetiletími si nikdo nedokázal představit, že lidstvo bude

jednoho dne muset platit za vodu - „křehké božstvo“. Ráda bych věděla, jak dlouho bude trvat velkým společností, než se chopí příležitosti a prodají nám - s ještě větším ziskem, samozřejmě - vzduch, jež dýcháme...

Takový svět by samozřejmě byl dystonií (pesimistický pohled na svět; opak „utopie“; pozn. překl.), k níž jsme jak se zdá právě vedeni, ale náš cíl musí být pravý opak. Jak říká Maude Barlow: „Tohle je pak naším úkolem: nic menšího než znovu získat vodu jako něco, co je pro Zemi a veškeré lidstvo běžné a musí být moudře sdílená i spravovaná, máme-li přežít. K tomu nedojde, dokud nebudeme připraveni odmítnout základní principy na trhu založené globalizace.“

Sevgi Demir měla pravdu: voda je svaté společné právo a neměla by být privatizována.

Zuhal Yeşilyurt Gündüz, mimořádná profesorka Oddělení politických věd a mezinárodních vztahů na Baskentské universitě (Ankara, Turecko)

Překlad: Vladimír Sedláček

Brazilští komunisté a KSČM

Nedotknutelný a nenahraditelný Jiří Dolejš nás opět na stránkách Haló novin, které jsou jeho oponentům takřka nedostupné, opět oblažil svým viděním budoucnosti KSČM. Učinil tak v souvislosti s informací o průběhu XIV. sjezdu Komunistické strany Brazílie (PCdoB). Nadšeně líčil, jaký kvas přecházející do karnevalového naštění bují uvnitř této strany. Jak důležité je spojení levicových sil. Nemohu zde rozebírat realitu brazilské současnosti, z Dolejšových slov však vyplývá, že ani levicová koalice nebyla schopna vyhnout se všeobecně rozšířenému fenoménu korupce. Jako příklad uvádí komunistického ministra sportu, který dopustil neefektivní vynaložení miliardových investic do ekonomicky velmi sporných sportovních megaakcí typu Mistrovství světa v kopané.

Nemůže být překvapením, že chybí levicové vládní koalice využila proamerické opozice, takže dnes mohou brazilští soudruzi jen pořádat sjezdy karnevalového typu. Důležité a poučné i pro nás podle Dolejše však je, že ministři za KS byli ve vládě. Že se tím úspěšili korupčními skandály, že nepomohli posunout svou zemi k vyšší nezávislosti, zkrátka, že zapadli do buržoazní mašinérie a tím upevnili všeobecně rozšířený názor, že všichni politici jsou stejní a jde jim jen o moc a vlastní obohacení, to už

se v úvahu nebere.

Souhlasit lze s názorem Jiřího Dolejše, že generační obměna v KSČM se stává hrozbou pro budoucnost. Avšak jeho srovnání s dinoparkem je sice módní, ale přinejmenším netaktní. I on bude starý a podobná hanlivá přirovnání mu nebudou jistě příjemná. Ale možná, že mu to tak dalece vadit nebude, jen když bude opět zasedat v parlamentu, případně dostane ministerský post v jakési příští koalici "levicové" vlády.

Shrnuto, podtrženo. Jak dlouho bude člověk ze své pozice zodpovědný za naše stále hroživější neúspěchy, které začínají neschopností formulovat jasný a přitažlivý program přijatelný pro většinu pracujících, pokračují naší přestárlostí (protože pro mladé jsme málo radikální) a nyní vyvrcholily naší volební katastrofou, za kterou nese hlavní zodpovědnost právě Jiří Dolejš, rozdávat své hloupé rady a urážet "staré tváře, které vězí zkušenostmi a myšlením ve dvacátém století"?

Ty staré tváře dosáhly pod vedením opravdových komunistických vůdců výsledků, s nimiž se "svazáci z prognostáku" nemohou měřit. Váš charakterizuje volební výsledek 7,76 %. Tam jste stranu doreformovali!

Viktor Dinkov

Úspěšná zkouška mezikontinentální balistické rakety Hwasong-15

Vláda Korejské lidové demokratické republiky vydala následující prohlášení o úspěšném testu nové mezikontinentální balistické rakety:

Bylo úspěšně provedeno zkušební odpálení mezikontinentální balistické rakety Hwasong-15, nově vyvinuté v rámci politického usnesení a strategického rozhodnutí Korejské strany práce (KSP).

Zbraňový systém mezikontinentální balistické rakety typu Hwasong-15 je mezikontinentální balistickou raketou schopnou přenášet velkou těžkou hlavici a zasáhnout celou pevninu USA. Tento systém má mnohem větší výhody ve svých taktických a technologických specifikacích a technických charakteristikách než Hwasong-14, jehož odpálení bylo provedeno v červenci, a je to nejsilnější mezikontinentální

balistická raketa, který splňuje cíl dokončení vývoje raketového vyzbrojování stanoveného KILDR.

Po schválení KSP a vlády KILDR byla mezikontinentální balistická raketa Hwasong-15 odpálena ve 2:48 29. listopadu čuče 106 (2017) na předměstí Pchjongjangu pod vedením soudruha Kim Čong Una.

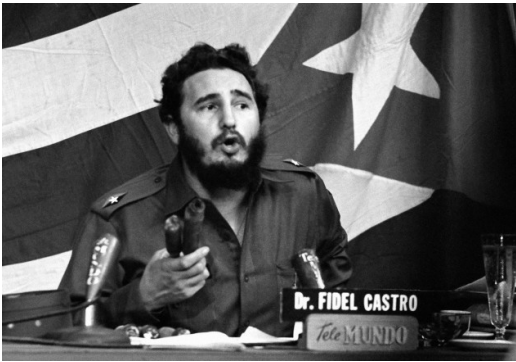
Po uskutečnění 53minutového letu na předem určené oběžné dráze raketa přesně přistála v cílových vodách v otevřeném moři ve Východním korejském moři.

Testovací střelba byla provedena v systému s nejvyšším úhlem a neměla žádný nepříznivý vliv na bezpečnost sousedních zemí.

Raketa vzlétla do nejvyšší nadmořské výšky 4 475 km a uletěla vzdálenost 950 km.

(Pokračování na s. 8)

VZPOMÍNKA NA FIDELA CASTRA



marxismu-leninismu neměl učitele, který by mně toto učení pomohl pochopit, nebyl bych víc než teoretikem. Měl jsem bezmeznou důvěru v Sovětský svaz.

Dnes je však Leninovo jméno znevažováno a špiněno. Jaká to historická lekce! Avšak může se stát, že neuplyne ani 70 let a dojde ke stejné události, jako byla ruská revoluce, a lidstvo bude mít další příklad grandiózní sociální revoluce, jež zanechala hlubokou pozitivní stopu v boji národů proti kolonialismu a jeho neodmyslitelnému kumpánovi - imperialismu.

Největší nebezpečí, které nyní ohrožuje naši planetu, vyplývá z destruktivní moci moderního zbrojního arzenálu, která by mohla pohřbit mír na zeměkouli a ukončit na ní lidský život. Zmizel by lidský druh tak jako vyhynuli dinosauři; časem by se možná objevily nové formy inteligentního života. Jestliže lidstvo dnešní dobu přežije, budoucí generace budou mít mnohem více znalostí, než my a zároveň budou muset řešit velký problém, jak zajistit výživu mnoha miliard lidských bytostí ohrožených katastrofálním nedostatkem pitné vody a dalších přírodních zdrojů potřebných k životu.“

Z posledního projevu Fidela Castra, který nebyl ve sdělovacích prostředcích v ČR zveřejněn. Redakci ho poskytl soudruh Zdeněk Kvita, bývalý pracovník československých ambasad v Mexiku a na Kubě.

-ij-

Před rokem, 26. listopadu, zemřel příkladný revolucionář, vůdce kubánského lidu a významný představitel světového komunistického a dělnického hnutí **Fidel Castro Ruz** (1926-2016). Připomeňme si smutné výročí některými z jeho posledních veřejně pronesených myšlenek. 19. dubna 2016, v poslední den VII. sjezdu Komunistické strany Kuby, mj. prohlásil:

„Proč jsem se stal socialistou? Nebo ještě jasněji, proč jsem se stal komunistou? Je to pojem, který je v historii nejvíce špiněný a znevažovaný všemi těmi, kdož se těšili z privilegia vykořisťovat chudé, těmi, kdož byli zbaveni moci a poté svého bohatství pocházejícího z práce, talentu a lidské energie vykořisťovaných.“

Když jsem ve věku 20 let studoval právo a politickou vědu, neměl jsem žádného soukromého učitele. Kdybych však při studiu

KIM ČONG IL - VOJEVŮDCE NEZÁVISLOSTI



ideje jsou falešné, že bylo chybou samo uskutečnění socialistické revoluce – to je reakční sofistika imperialistů a renegátů socialismu. (...)

Základní příčinou toho, že se v některých zemích socialismus zhroutil, je fakt – stručně řečeno, že v nich nedokázali vzít za základ zásadu, že **při budování socialismu je nutno posilovat subjekt revoluce a zvyšovat jeho úlohu**. Nedokázali pochopit podstatu socialismu jako společnosti, v jejímž středu stojí lidové masy jako subjekt dějin, společnosti, kde lidové masy jsou pánem. Na první místo se staví úkol přeměny člověka zvyšováním úlohy lidových mas, v maximální míře uplatněním jejich revolučního elánu a tvůrčích schopností.

Zatímco marxismus byl učením, které na základě historického materialismu objasnilo podmínky pro třídní osvobození dělnické třídy, které si nekladlo za bezprostřední úkol vyložit konkrétní cesty budování socialismu a komunismu, k tomu tehdy ještě nebyly ani společenské podmínky, ani praktické zkušenosti, které by něco takového umožňovaly, musely strany v čele budování socialismu rozvinout teorii komunismu v souladu s požadavky nového vývoje socialismu. Některé strany nedokázaly ten historický úkol správně vyřešit, neviděly historickou omezenost dosavadní teorie a dogmaticky ji aplikovaly, na druhé straně negovaly revoluční jádro marxismu a ubíraly se cestou revizionistické politiky.

Lidé stojící v čele těchto stran neviděli podstatu a přednostní socialistické společnosti jako hodnoty určené lidovými masami, které si osvojily socialistickou ideologii, soudili, že je určována socialistickou státní mocí a socialistickými vlastnickými vztahy. Také hybnou silou socialistické výstavby hledali mezi výrobními silami a výrobními vztahy, tedy ve faktoru ekonomickém. Samy ekonomické a politické podmínky však nejsou rozhodujícím faktorem, který uvádí v pohyb rozvoj socialistické společnosti. Aktivní a dynamická úloha při rozvíjení výrobních sil připadá masám pracujících, kteří jsou přímými strůjci výroby. Jestliže se nezvyšuje jejich uvědomělý elán a tvůrčí schopnosti, pak nelze výrobní síly neustále rozvíjet. Ani socialistická státní moc se nemůže udržet, ani plnit své funkce bez lidí ovládaných socialistickou myšlenkou.

Rovněž se nevěnovala patřičná pozornost zavedení lidového stylu politiky, který by odpovídal nejvládnějším potřebám socialistické společnosti. Byla oslabena jednota a semknutost lidu. Reprodukoval se nadále politický styl staré společnosti, takže správa státu a společnosti se vzdálila lidovým masám a stala se věcí lidí zvlášť k tomu určených. Z toho vyrostl **byrokratismus**, který

potlačoval iniciativu lidí a snižoval důvěru mas ke straně a státu.

Socialismus, který se neopírá o lidové masy, které ho přijaly jako základní východisko pro svou budoucnost, nemůže překonávat provokace a zkoušky, s nimiž se setkává na nové cestě vpřed. Neschopnost odrazit protisocialistickou ofenzivu imperialistů a reakce a nakonec zhroutil socialismu v těchto zemích bylo nevyhnutelným důsledkem toho, že v nich nedokázali upevňovat subjekt a zvyšovat jeho úlohu při výstavbě socialismu. Příčinou bylo i to, že zde neviděli kvalitativní rozdíl mezi socialismem a kapitalismem a nedokázali se důsledně přidržit základních principů socialismu.

Zřít se revolučních zásad v boji kdo z koho mezi socialismem a kapitalismem neznamená nic jiného než kapitulaci a renegátství. Tváří v tvář obtížím, které v průběhu budování socialismu dočasně vznikly, tyto lidé zakolísali, podlehlí tlaku imperialistů, postupně ustupovali od revolučních zásad a nakonec je opustili. Podceňovali tu upevňování strany dělnické třídy, oslabili její vedoucí úlohu a jednotnou řídicí funkci socialistického státu. Převzali kapitalistické výrobní vztahy a metody řízení hospodářství a místo toho, aby bojovali proti imperialismu, dospěli až k bezzásadovým kompromisům. V důsledku takové revizionistické politiky společnost postupně degenerovala, a když pod hesly „reformy“ či „přestavby“ socialismu byla přijata „pluralita“, proces degenerace socialismu se ještě urychlil.

Když se v socialistické společnosti rozšíří individualismus a liberalismus, budou celospolečenské zájmy narušeny, jednota a semknutost lidových mas bude zničena a ve společnosti zavládnou nepořádek a zmatky. Když se připustí liberalizace v ideologii, otevře se nakonec cesta kontrarevolučním intrikám namířeným na podkopání základů socialistické společnosti a svržení lidové státní moci.

Ideologický boj je předehrou boje politického. Ten může kdykoli přerůst v boj o státní moc. Ideologická liberalizace vede k rozšíření protisocialistických ideových proudů, a když se připustí „pluralitní demokracie“ a umožňuje se činnost protisocialistických politických sil, zvednou třídní nepřátelé a reakcionáři hlavy, dají se cestou protisocialistických intrik a dospějí až

«dialog v „Dialogu“», kde budou diskutovány mj. některé rozdílné názory v okruhu stoupenců našeho listu. V roce 2018 zamýšlíme vydat navíc k pravidelným dvojčíslovím i dvě zvláštní vydání jako teoreticko-politické sborníky. Cena ročního předplatného přitom zůstane nezměněna.

Děkujeme Vám, vážení čtenáři, za Vaši podporu a solidaritu. Věříme, že i v novém roce se budeme moci na ně spoléhat.

Redakce

Úspěšná zkouška mezikontinentální balistické rakety Hwasong-15

(Pokračování ze s. 7)

Po sledování úspěšného odpálení nového typu mezikontinentální balistické rakety Hwasong-15 vážený nejvyšší vůdce soudruh **Kim Čong Un** s hrdostí prohlásil, že jsme si konečně uvědomili velkou historickou věc dovršení státní jaderné síly, věc budování raketové síly.

Velký úspěch v testovacím odpálení mezikontinentální balistické rakety Hwasong-15 je neocenitelným vítězstvím, dosaženým velkým a hrdinným lidem KJDR, který potvrdil linii KSP současného rozvoje dvou front s věrností bez nejmenšího váhání, navzdory zlomyslným výzvám imperialistů USA a jejich následovníků a různým potížím.

Rozvoj a pokrok strategických zbraní KJDR jsou prováděny k obraně svrchovanosti a územní celistvosti země před politikou jaderného vydírání amerických imperialistů a jaderných hrozeb a k zajištění pokojného života lidu, a proto nemůže představovat jakoukoli hrozbu pro jakoukoli zemi a region, pokud nebudou porušovat zájmy KJDR. Toto je naše slavnostní prohlášení.

Jako zodpovědná jaderná mocnost a mírumilovný stát bude KJDR vynakládat veškeré úsilí, aby sloužila uslechtilému záměru obrany míru a stability světa.

Korejská ústřední tisková agentura – KCNA, <http://www.kcna.jp>

Prosinec je spjat se dvěma výročími, připomínajícími věčného generálního tajemníka Korejské strany práce generalissima **Kim Čong Ila**. 17. prosince si připomínáme jeho úmrtí v roce 2011. 24. prosince 1991 byl zvolen Politybrem ÚV Korejské strany práce nejvyšším velitelem Korejské lidové armády.

Soudruh **Kim Čong Il** převzal vedení KJDR v nejtěžším období světového revolučního hnutí po pádu většiny socialistických zemí. 8. března 1993 rozkazem nejvyššího velitele vyhlásil poloválečný stav a 12. března 1993 KJDR pod jeho velením odstoupila od Smlouvy o nešíření jaderných zbraní. Navzdory těžkým letům náročného pochodu se socialistická Korea ubránila vyhrožování imperialistů a stala se nezávislou jaderně ozbrojenou mocností. V období, kdy byly imperialistickou agresí zničeny Jugoslávie, Irák, Afghánistán či Lybie, si KJDR uchovala své sociální výdobytky, nezávislost a důstojnost.

Připomeňme si některé myšlenky ze stati soudruha **Kim Čong Ila** „Historická poučení z výstavby socialismu a generální linie Korejské strany práce“:

Neochvějně bránit velkou věc socialismu a vítězně ji vést vpřed je dnes záležitostí, která vyvstává na pořad dne jako velmi důležitá otázka, týkající se osudu lidstva.

Socialismus se v posledních letech v některých zemích zhroutil a byl tam obnoven kapitalismus. Imperialisté a reakce o tom mluví jako o „vítězství kapitalismu“ a „konci socialismu“. U některých lidí, kteří nedokáží správně pochopit dnešní situaci, vzniká tím ideový zmatek. Je nutno najít poučení ze vzniklého stavu, rekonstruovat v nových základech socialistické hnutí a opět přivést k novému vzestupu velkou věc socialismu.

Jde o správnou věc, protože jejím smyslem je realizovat suverenitu lidových mas. Postup lidstva k socialismu je zákonitostí historického vývoje, kterému nelze ničím zabránit. Vykládat zhroutil socialismu v některých zemích jako změnu směru dějin a tvrdit, že socialistické

Dialog*otázky*odpovědi, komunistický list
Číslo 336 - prosinec 2017, uzávěrka 8. 12. 2017

Roční předplatné včetně poštovného 250,- Kč.

Šéfredaktor: Zdeněk Košťál. Nevyžádané rukopisy nevracíme.

Vyhrazujeme si právo redakční úpravy příspěvků.

Vychází zpravidla jako dvouměsíčník. Příhlášky na předplatné tištěného vydání, reklamace a připomínky k distribuci můžete uplatňovat elektronickou poštou na redakce@kldialog.cz, poštou na adresu **Josef Mráček, Poznaňská 437, 181 00 Praha 8** nebo na **MT + 420 607 750 816, nejvhodněji přes SMS s přesnou adresou**. Internetové stránky <http://www.kldialog.cz>. Registrováno MK ČR 6320; ISSN 1210-454.

„Nepokořený korejský národ“,
Vydavatelství JUDr. Jaroslav Weber,
Praha 1993